240398

തച്ചിൽതരകന്റെ

സുവർണ്ണകമലം:

ജോൺ പീറ്റർ തോട്ടം

240398

Ap 670

BIBLIOTECA CENTRAL

തച്ചിൽതരകന്റെ

സുവർണ്ണകമലം.

BY

JOHN PETER THOTTAM, B. A.

First edition copies 1000

THE KALAVILASINI PUBLISHING HOUSE,
TRIVANDRUM.

1933

Price As. 6.

894883
J04

PRINTED AT
THE SRIDHARA PRINTING HOUSE,
TRIVANDRUM.

SEVA GUPTA PUBLIC LIBRARY
PUTHUVARA

മുഖവുര.

മലയാളഭാഷയിൽ ജീവചരിത്രങ്ങളും ദുർല്ലഭമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടുന്നതല്ലാ. എങ്കിലും ഇതരവിഷയങ്ങളിലെന്നതുപോലെ ഒരു പാശ്ചാത്യഭ്രമം ഈ വിഷയത്തിലും കേരളീയരെ ബാധിച്ചതുകൊണ്ടോ എന്തോ അന്യഭാഷയിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരാൽ വിരചിതങ്ങളായ പാശ്ചാത്യമഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളെ മലയാളഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിലാണ് നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ഔത്സുക്യം പ്രബലപ്പെട്ടു കണ്ടുവരുന്നതു്. നെപ്പോളിയനെപ്പോലെ സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനോ, വാഷിംഗ്ടനെപ്പോലെ സാമ്രാജ്യ സംസ്ക്കരണത്തിനോ, ഏബ്രഹാം ലിംകനെപ്പോലെ കുടിലിൽനിന്നും കൊട്ടാരത്തിലേക്കുയരുന്നതിനോ സഹായകങ്ങളായ പരിതസ്ഥിതികളം നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ലാ. എന്നാൽ പരിമിതമെങ്കിലും കരഗതമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ പ്രാഭവത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കി, അനന്തരപരമ്പരകൾക്കു് അഭിമാനകരമായ വിധത്തിൽ രാജ്യസേവനവും രാജസേവനവും ചെയ്തു് അന്തരിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളം പലരുമുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള പൂർവിക കേരളമഹാന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക തയാറാക്കുന്ന പക്ഷം അതിൽ ഏതുകൊണ്ടും പിന്നണിയിലല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനമാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനായ മാത്തുത്തരകനുള്ളതെന്നു നിഷ്പക്ഷബുദ്ധികളം സമ്മതിക്കതന്നെ ചെയ്യും.

ഔദ്യോഗികമണ്ഡലങ്ങളിലെന്നതുപോലെ തന്നെ ചാരിത്രികവും സാഹിത്യപരവുമായ രംഗങ്ങളിലും സാമുദായികചിന്ത, അഥവാ പരജനപ്രാഭവത്തിലുള്ള ഒരു അസഹിഷ്ണുത പണ്ടേക്കാലം മുതൽക്കു തന്നെ കേരളീയജനതയിൽ രൂഢമൂലമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഒരു യഥാർത്ഥരാജ്യസേവകനും ഒരുത്തമരാജഭക്തനുമായിരുന്ന മാണുത്തരകന്റെ ത്യാഗപരമായ രാജ്യസേവനവൃത്തികളെ സർവ്വത്ര മലിനീകൃതമാക്കി ആ മഹാപുരുഷന്റെ അരാജ്യവിഗ്രഹത്തെ താറടിച്ചു തമോമയമാക്കി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനു ചില ചരിത്രവിദ്വേഷികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹം ഏതൊരു സമുദായത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യംവഹിച്ചു് അവരുടെ ജീവൽരക്തത്തെപ്പോലും ഊറ്റിപ്പിഴിഞ്ഞു് അന്നു രാജ്യസേവനം ചെയ്തുവോ, ആ സമുദായം അനന്തരകാലങ്ങളിൽപോലുംചാരിത്രികമായും സാഹിത്യപരമായും പ്രബുദ്ധരഹിതരായി തന്നെ അലസജീവിതം നയിക്കുകയാൽ ആ രാഷ്ട്രീയമല്ലന്റെ യഥാർത്ഥ ചിത്രം നിർമ്മിച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു സശക്തരായിത്തീർന്നുമില്ല. കുറഞ്ഞൊരുകാലമായി ഈ അലസതയുടെ തണൽ പറ്റി ചില സാഹിത്യവിദൂഷകന്മാർ ആരംഭിച്ച ചൊല്ലിയാട്ടങ്ങൾ അസഹ്യങ്ങളായിത്തോന്നുകയാൽ മാത്രമാണു് മാണുത്തരകന്റെ യഥാർത്ഥജീവചരിത്രത്തെപ്പറ്റി വേണ്ടത്ര അന്വേഷണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും കഴിവുള്ളിടത്തോളം രേഖാമൂലമായും മറ്റു വിധത്തിലുമുള്ള തെളിവുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും ഈ എഴുത്തുകാരൻ പ്രേരിതനായതു്.

തരകന്റെ ജന്മദേശമായ കത്തിയതോട്ടിൽ പോയി താമസിച്ചും പഴവന്മാരായ പലരേയും കണ്ടു സംസാരിച്ചും പഴയ തറവാട്ടുകളിലും ചില ഗ്രന്ഥപ്പുരകളിലും സംഭരിച്ചിരുന്ന ഏതാനും അമൂല്യമായ രേഖകൾ ശേഖരിച്ചും കഴിവുള്ളത്ര യഥാർത്ഥത്തിൽനിന്നും വിഭിന്നമല്ലാത്ത ഒരു ചരിത്രസംഗ്രഹം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്നാൽ പാടുള്ള സകല ശ്രമങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മാഞ്ഞുത്തരകന്റെ ജീവചരിത്രത്തെ മൂന്നു പ്രധാനഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചു് തച്ചിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ തരകൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ വന്നു പുണ്യശ്ലോകനായ കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവുമായി സന്ധിക്കുന്നതുവരെയുള്ള ഭാഗത്തെ പ്രഥമമായും, അതു മുതൽ (൯൯൯) വേലുത്തമ്പിയുടെ വിപ്ലവകാലം (൯൫൫) വരെയുള്ള തരകന്റെ പ്രതാപഘട്ടത്തെ രണ്ടാമതായും, ൯൫൫ മുതൽ ൯൭൭ വരെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശോകപൂരിതമായ സചകായ്ക്ക ജീവിതത്തെ മൂന്നാം വാല്യത്തിലും പുറത്താക്കണമെന്നാണു് ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ അത്രതന്നെ സംഭവബാഹുല്യമല്ലാത്തതും തിരുവിതാംകൂർ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തോടു ഗണ്യമായ വിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുമായ പ്രഥമഘട്ടത്തെ മാത്രമാണു് ഞങ്ങൾ കഥാരൂപമായ ഒരു ജീവചരിത്രമായി ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു്. തരകന്റെ അനന്തര ജീവിതചരിത്രം യഥാർത്ഥത്തിൽ രസകരമായ ഒരു നോവലിനേയും അതിശയിക്കുന്ന ഒന്നാകയാൽ ആ ഭാഗങ്ങളെ ആഖ്യായികാരൂപത്തിൽ തന്നെ

താമസിയാതെ പുറത്താക്കുന്നതിനാണ് തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളത്.

മാത്തുത്തരകന്റെ ജീവചരിത്രസംബന്ധമായ അറിവുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ ശ്രമത്തിൽ വിലയേറിയ പല സഹായങ്ങളും ചെയ്തു തന്നു് എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള സകല മഹത്തുക്കളോടും പ്രത്യേകിച്ചു മാത്തുത്തരകന്റെ താവഴിയിൽ ഇന്നു തച്ചിൽകുടുംബത്തിന്റെ പൂർവ്വമാഹാത്മ്യത്തെ യഥാവിധി പുലർത്തി പാലിച്ചുകൊണ്ടുപോരുന്ന മാന്യദേഹമായ തച്ചിൽ കാഞ്ഞിരക്കാട്ടു കൊച്ചുവക്കി അവർകളോടും ഈ ഗ്രന്ഥകാരനുള്ള കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ആവശ്യമായി കരുതുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
20—12—33

ജോൺ ഫീററർ തോട്ടം.

THE SEN GUPTA PUBLIC LIBRARY
LOVE & SERVICE.
PUTHIYARA

തച്ചിൽ തരകന്റെ

സുവർണ്ണകമലം.

I

പറവൂർ നിന്നും ഏതാനും മൈൽ തെക്കു കിഴക്കു മാറി മൂഴിക്കുളം ക്ഷേത്രം എന്നു അറിയപ്പെട്ടു പോരുന്ന ഒരു ക്ഷേത്രം ഇപ്പോഴും കാണ്മാനുണ്ട്. പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം ഇക്കാലത്തു കേവലം അപ്രധാനമായ ഒന്നുമാത്രമാണെങ്കിലും ഒന്നരണ്ടു നൂറാണ്ടുകൾക്കു മുൻപുവരെ ഏറക്കുറെ പ്രാമാണ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ സ്വാമികളാൽ സ്ഥാപിതമാകയാലും, മദ്ധ്യകേരളാധിപതികളായി അന്നു വാണിരുന്ന നാമമാത്രന്മാരായ ഒട്ടേറെ രാജസ്ഥാനികന്മാരുടേയും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടേയും കരുണാപ്രവാഹത്താൽ പരിപുഷ്ടിപ്പെട്ടു വന്നതിനാലും പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം നിരവധി സ്ഥാവരജംഗമ സ്വത്തുക്കളുടെ ഉടമ വഹിച്ച ഒരു ദേവസ്വമായിരുന്നു അത്രെ. അമൂല്യനിധിപുഞ്ജങ്ങളുടെ സംഭാരത്താലും സജീവമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു പോന്ന ഒരു ഉഗ്രപ്രതിഷ്ഠയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്താലും പ്രതാപത്തിലും പ്രഭാവത്തിലും അനവരതം പുരോഗമനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അനന്യവിലാസത്തോടനുബന്ധിച്ചു കിടന്നിരുന്ന ആ പ്രദേശത്തിനും

ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠയുടെ "ദിവ്യത"ത്തെ തുടർന്ന് ഒരു ബഹുമാനമെല്ലാം താനെ കൈവന്നുപോകയാൽ മൂഴിക്കുളം ഗ്രാമം അക്കാലത്തു തിരുമൂഴിക്കുളമായി പെരുമകൊണ്ടു.

തിരുമൂഴിക്കുളം ദേവസ്വത്തിന്റെ ഭരണവും സംഘരണവും നടത്തുന്നതിലേക്കു ക്ഷേത്രസ്ഥാപകനായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യരാൽ തന്നെ, കല്ലറ, കാരിക്കോട്ടത്തച്ചിൽ, ഇലഞ്ഞീക്കൽ ആദിയായി ഒമ്പതു ഇല്ലക്കാർ പൂണ്ണാധികാരികളായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ഊരാഴ്മക്കാർ ഒട്ടുകാലത്തെ ഭരണക്ലേശത്തിൽ ക്ഷീണിതരായി ചമയുകയാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ദേവസ്വത്തിന്റെ സംഘരണസംരംഭങ്ങൾക്കു തന്നെ ഉദ്യുക്തരായി പുറപ്പെട്ടു. ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങളുടെ ശക്തിക്കനുസരണമായിക്ഷേത്രത്തിലെ നിത്യവരുമാനങ്ങളെ അപഹരിച്ചും, ദേവസ്വംവക മിച്ചവാരം മുതലായവ യഥേഷ്ടം പിരിച്ചെടുത്തു കൈകാര്യം ചെയ്തും സമാരംഭിച്ച ഭരണനിർവ്വഹണം വീണ്ടും അധികനാൾ തുടരേണ്ടി വന്നില്ല. ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവം നടത്തേണ്ടതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഊരാഴ്മക്കാർ തമ്മിൽ മത്സരമായി. ദേവസ്വംവക ആദായങ്ങളുടെ സംഭരണത്തിനു അത്യുൽസുകരായിരുന്ന അവർ ക്ഷേത്രംവക നിത്യച്ചിലവുകൾക്കു തങ്ങൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥരല്ലെന്നു പറഞ്ഞു് ഓരോരുത്തരുമൊഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അനാഥമായിത്തീർന്ന തിരുമൂഴിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിൽ നിത്യപൂജ തന്നെയും കാലാന്തരത്തിൽ നാമാവശേഷമായി.

ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് നാടുവാഴിയായിരുന്ന പറവൂർ തമ്പുരാന്റെ പട്ടമഹിഷിയും കിരീടാവകാശിയായിരുന്ന രാജകുമാരനും ഒരു അത്യാഹിതത്തിൽപ്പെട്ടു അപ

മൃത്യു അടഞ്ഞതു്. കോവിലകത്തേക്കു നേരിട്ട ദുരദൃഷ്ടങ്ങൾക്കു കാരണമെന്തെന്നു അറിവാൻ തമ്പുരാൻ ഗണകപട്ടക്കളെ ഞെരുക്കിത്തുടങ്ങി. അവർ കവടിയും പരലും നിരത്തി പലവിധമായ പരീക്ഷണങ്ങളെ നടത്തിയതിന്റെ ശേഷം തിരുമൂഴിക്കുളത്തെ കോപമാണു് അനർത്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണമെന്നു ഏകകണ്ഠമായി വിധിച്ചു. ഈ വിവരമറിഞ്ഞു തമ്പുരാൻ ശ്രോഷ്ഠകുലനായി ഉന്നരാഴ്മക്കാരെ പിടിക്കൂടി. അവർ ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങളുടെ നിരപരാധിത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു എങ്കിലും ഉന്നരാഴ്മക്കാരുടെ വസ്തുവകകളിൽ അഷ്ടാംശവും കണ്ടുകെട്ടി ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു മുതൽ കൂട്ടുന്നതിനും അന്നാംവരെ അവർ നടത്തീട്ടുള്ള അപഹരണങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായി അടുത്ത ഒമ്പതുകൊല്ലത്തേക്കു ഉന്നരാഴ്മക്കാരിൽ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ തനതു ചിലവിന്മേൽ ക്ഷേത്രമഹോത്സവം കൊണ്ടാടുന്നതിനും തിരുവുള്ളപ്പാടായി.

ദേവസ്വം വക മുതൽ കൊണ്ടു മാത്രം കുബേരത്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഏഴില്ലക്കാരും തമ്പുരാന്റെ കല്പനയെ വൈമനസ്യത്തോടെ എങ്കിലും ശിരസാ വഹിച്ചു. എന്നാൽ തച്ചിൽ തിരുമേനിയും ഇലഞ്ഞീക്കൽ തിരുമേനിയും ഈ കല്പനയ്ക്കു വഴങ്ങിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല രാജഹസ്തങ്ങളിൽ നിന്നും തങ്ങളുടെ അനപഹൃതസമ്പത്തുകളെ രക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കു പല വഴിപാടുകളും നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. കൈക്കോഴകൾ കൊണ്ടൊന്നും തിരുമൂഴിക്കുളത്തമ്മ സംപ്രീതയാകാഞ്ഞതിനാലൊ എന്തൊ നാട്ടുവാഴിയുടെ നെടുപാണികളിൽ നിന്നും അവ

രുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു അവക്കു ശക്യമായില്ല. ഈ സ്ഥിതികണ്ടു മനം കലങ്ങിയ തിരുമേനിമാർ അക്കൊല്ലത്തെ ഒന്നാമുത്സവദിവസം കൊടിയേറിനു നേരത്തേ ക്ഷേത്രത്തിലെത്തി. ഒട്ടനാൾ അനാഥമായി കിടന്നതിന്റെ ശേഷം രാജകല്പനയനുസരിച്ചു് അക്കൊല്ലത്തെ ഉത്സവം അത്യാഡംബരസഹിതം നടത്തപ്പെടുന്നു എന്നറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ നിരവധി ജനങ്ങൾ ഒന്നാമുത്സവത്തിനു തന്നെ ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങളിൽ തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്നു. കൊടിയേറിനുള്ള സമയമായി. കൊടിമരമെല്ലാം മനോഹരമായി അലങ്കരിച്ചു കൊടിയും കയറിൽ ബന്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം മനോവ്യഥയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടു് തച്ചിൽ തിരുമേനിയും ഇലഞ്ഞീക്കൽ തിരുമേനിയും അടുത്തുതന്നെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൊടി സാവധാനത്തിൽ മേല്പോട്ടയർന്നു തുടങ്ങി. "എന്റെ കോട്ടക്കാവുപള്ളീ, നിനക്കെങ്കിലും നേരുണ്ടെങ്കിൽ ഇക്കൊടി മുകളിലെത്തുല്ല" എന്നു മനം തകരുന്ന വേദനയോടുകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ തിരുമേനിമാർ അവിടെ നിന്നും നടന്നുതുടങ്ങി. എന്നേ അത്ഭുതമേ! അവരെല്ലാം എത്രതന്നെ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടും അല്പമുയർന്ന പതാക ആ നിലയിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നതല്ലാതെ എള്ളിടപോലും മേലോട്ടുയരുന്നില്ല. തിരുമേനിമാരുടെ ശാപം കേട്ടുകൊണ്ടു നിന്നവരിൽ ചിലർ വിവരം തമ്പുരാനെ അറിയിച്ചു. ഒരു ക്ഷേത്രം സത്യനിഷ്ഠനായിരുന്ന തമ്പുരാൻ ഈശ്വരകോപത്തെയെന്നു് തച്ചിൽ, ഇലഞ്ഞീക്കൽ എന്നീ ഇല്ലക്കാരുടെ പക്കൽ നിന്നും ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു കണ്ടു കെട്ടിയിട്ടുള്ള സകല സ്വത്തുക്കളേയും തിരിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നതിനു കല്പ

നയായി. അതിൽ പിന്നീട് മാത്രമേ കൊടിയുയത്തി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചുള്ളു എന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്.

നിരവധി വഴിപാടുകൾ വ്യർത്ഥമായതിനു ശേഷം കോട്ടക്കാവു പള്ളിയുടെ സഹായത്താൽ മാത്രമാണ് തങ്ങളുടെ വസ്തുവകകൾ തിരിച്ചു കിട്ടിയതെന്നു കണ്ടു പ്രസ്തുത ഇല്ലക്കാർ കണ്ണും കരളുമില്ലാത്ത തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളേ അന്നുതന്നെ വിധ്വംസനം ചെയ്തിട്ട് മതപരിവർത്തനം ചെയ്തു എന്നാണു ഐതിഹ്യം.

II

ഒരു ഹൈന്ദവ സങ്കേതമായ തിരുമൂഴിക്കുളത്തു്, അതിലും ക്ഷേത്ര ഉദ്യോഗക്കാരിൽ പ്രബലന്മാരായ രണ്ടില്ലക്കാർ, മതപരിവർത്തനം ചെയ്തു സൈ്വരജീവിതം നയിക്കുക അക്കാലത്തു് അത്ര സുകരമായിരുന്നിരിക്കയില്ലല്ലൊ.

സമുദായ ഭ്രഷ്ടരായ ഈ കുലദ്രോഹികളെ മറവുള്ളവർ അനവരതം പീഡിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ശത്രുക്കൾ പ്രബലന്മാരെന്നും അവരെ വെല്ലി നില്ക്കുന്നതിനുള്ള ത്രാണിയോ അഭയസ്ഥാനങ്ങളോ തങ്ങൾക്കില്ലെന്നുംകണ്ട് അസ്വസ്ഥചിത്തരായിത്തീർന്ന തിരുമേനിമാർ സ്വരക്ഷാർത്ഥം കുഞ്ഞുകുട്ടികളോടുകൂടി നാടുവിട്ടോടി. ഇലഞ്ഞീ

ക്കലില്ലക്കാർ അന്നു ഒരു പ്രധാന നസ്രാണി സങ്കേത മായിരുന്ന കോതമംഗലത്തും, തച്ചിൽകാർ കുത്തിയ തോടിനടുത്തു് "പള്ളം" അഥവാ "പുഴംപള്ളം" എന്ന സ്ഥലത്തും കുടിയേറി വാസംതുടങ്ങി.

മതപരിവർത്തനം ചെയ്ത തച്ചിൽ കാരണവരുടെ നാമം പരീതു് എന്നായിരുന്നു. പറവൂർ തമ്പുരാന്റെ ഒരു പ്രജ, അതിലും പ്രമാണികളായ ഒരില്ലക്കാർ, തന്റെ രാജ്യത്തു് അഭയം തേടി എന്നറിഞ്ഞ ആലങ്ങാട്ടു തമ്പുരാൻ പരീതിനെ വിളിച്ചു വേണ്ട സഹായങ്ങളെല്ലാം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ബുദ്ധിമാനായിരുന്ന പരീതിന്റെ അനിതരസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യംകണ്ടു സംപ്രീതനായ ആലങ്ങാട്ടു തമ്പുരാൻ അല്പകാലങ്ങൾക്കുശേഷം അയാളെ തന്റെ മന്ത്രിയായി വാഴിച്ചു എന്നാണു കാണുന്നതു്. ഈ മന്ത്രിസ്ഥാനലബ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചും രസാവഹങ്ങളായ പല ഐതിഹ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

തച്ചിൽകാർ നാടുവിട്ടോടിയതിൽ പിന്നീടു ശേഷിച്ച ഏഴില്ലക്കാരും അവരുടെ പ്രേരണയാൽ തമ്പുരാനും പരീതിനെ അന്വേഷിച്ചു പല ദിശികളും തിരഞ്ഞു. തച്ചിൽ കാരണവൻ പറവൂർ രാജാവിന്റെ ഒരു രാജ്യകാര്യാലോചനക്കാരനായിരുന്നു എന്നും എങ്കിലും തന്റെ ക്രൂരതയുടെ ശല്യത്തിൽ നിന്നും തന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു അശക്തനായ തമ്പുരാനെ ഇനി സേവിക്കയില്ല എന്നു നിശ്ചയിച്ചു പുറപ്പെട്ടു പോയ പരീതിനെ തിരികെ വിളിച്ചു തന്റെ സംരക്ഷണയിൽ താമസിപ്പിക്കുന്നതിനു

പറവൂർ തമ്പുരാൻ ആശ്രഹിച്ച എന്നും അതല്ല മതപ
രിവർത്തനം ചെയ്ത ദുഷ്ടനെ കണ്ടുപിടിച്ച ഗളഛേദം
ചെയ്യുന്നതിനു മറ്റില്ലക്കാരുടെ പ്രേരണയിന്മേലാണ്
തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ച പിടിക്കുന്നതിനു
ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തതെന്നും രണ്ടു പക്ഷമുണ്ട്. അതെ
ങ്ങനെയുമിരിക്കട്ടെ. തമ്പുരാൻ പലവഴിയ്ക്കു പരീ
തിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചിട്ടും യാതൊരു തുമ്പും ലഭി
ക്കാതെ കുഴങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ അദ്ദേഹവും കുടുംബ
വും ആലങ്ങാട്ടു തമ്പുരാന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ശ്രദ്ധമാ
യി താമസിക്കുന്നു എന്നു എങ്ങിനേയൊ സാശയാസ്പദ
മായ ഒരറിവു തമ്പുരാനു കിട്ടി, ചാരന്മാർ മുഖേന ക
ഴിവുള്ള ശ്രമങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും പരീതിനെ കണ്ടു
പിടിക്കുന്നതിനു സാധിയ്ക്കായ്കയാൽ അവിടന്നു കടശി
ഒരു കൗശലം പ്രയോഗിച്ചു. നിരവധി വിലപിടിച്ച
സംഭാവനകളോടു കൂടി തന്റെ ഒരു ദൂതനെ തമ്പുരാൻ
ആലങ്ങാട്ടു കോവിലകത്തേക്കയച്ചു. ദൂതൻവശം രാജാ
വയച്ച സന്ദേശം രസാവഹമായ ഒന്നായിരുന്നു. രണ്ടറ്റം
കണ്ടിച്ച ഒരു കഷണം ഓലയിൽ "കോട്ടക്കാവു ക്ഷേത്ര
ത്തിലെ ഉത്സവം പ്രമാണിച്ചു ബാക്കി രണ്ടെണ്ണം കൊട്ട
ത്തയക്കണം" എന്നു മാത്രമെഴുതിയിരുന്നു. ഈ കടം
കഥ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ തച്ചിൽ പരീതിനു മാത്രമേ
സാധിക്കയുള്ളു എന്നും ആലങ്ങാട്ടു തമ്പുരാൻ തന്റെ
അഭിമതമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നെങ്കിൽ പരീതു് ആ
ലങ്ങാട്ടു തന്നെ ഉണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു
തമ്പുരാന്റെ ലാക്കു്. ഈ പോരു കണക്കിനു കൊണ്ടു.
സംഭാവനകൾ കണ്ടു സംതൃപ്തനായ ആലങ്ങാട്ടു തമ്പു
രാൻ ഓലയിലെ ദുരർത്ഥമെന്തെന്നു മനസ്സിലാകാതെ

കഴിഞ്ഞി. രാജാവും രാജ്യത്തിലെ പേരുകേട്ട പല ബുദ്ധിമാന്മാരും ഒട്ടുദിവസം ശ്രമിച്ചിട്ടും "ബാക്കി" എ ന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഈ വക പ രാജയം ഒരു വലിയ "അമളി"യായിട്ടായിരുന്നു അക്കാ ലത്തു നാട്ടുവാഴികളും എണ്ണിപ്പോന്നിരുന്നതു്. ഈ വി ചാരത്താൽ രാജാവു് സന്തപ്തചിത്തനായിരിക്കുന്ന വി വരം ഒടുവിൽ പരീതുമറിവാനിടയായീ. അടുത്തദിവ സം അദ്ദേഹം രാജസന്നിധിയിൽ ആഗതനായി മുഖം കാണിച്ചു. പറവൂർ തമ്പുരാന്റെ ദൗത്യകഥയെപ്പറ്റി തിരുമേനി പരീതിനോടും പറകയുണ്ടായി. സന്ദേശം കാണണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു ഓലക്ഷണത്തെ തമ്പുരാൻ പരീതിന്റെ പക്കൽ ഏൽപിച്ചു. ഓല ക്ഷണം കണ്ട മാത്രയിൽ ഒരു മന്ദസ്മിതത്തോടുകൂടി ആ ബുദ്ധിമാൻ ഇങ്ങനെ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. "ഇതി ലെന്തു തിരുമേനീ ഇത്ര വിഷമിപ്പാനുള്ളതു്? ഓലയുടെ രണ്ടറ്റവും മുറിച്ചാൽ "ബാക്കി" എന്താണെന്നു ചെയ്യേണ്ട തെന്നു അവിടേക്കറിയാമല്ലൊ" മഹാരാജാവു് ആനന്ദത്തു ന്തിലനായി തുള്ളിച്ചാടി "വാരണം, വാരണം" എന്നു സന്തോഷപരവശനായി ഉത്ഘോഷിച്ചു പോയി. ഉടൻ തന്നെ രണ്ടു വാരണങ്ങളേ പറവൂർ തമ്പുരാന്റെ അഭി മതാനുസരണം കോട്ടക്കാവുക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തി ലേക്കായി അയച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അഭയസ്ഥാ നം കണ്ടുപിടിച്ചശേഷം പരീതിനെ തിരിച്ചു വിളിക്കു ന്നതിനു പറവൂർ തമ്പുരാൻ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾ വിഫല ങ്ങളായി എന്നു പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തി ന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം കണ്ടു സംപ്രീതനായ ആലങ്ങാട്ട

തമ്പുരാൻ പരീതിനെ തന്റെ രാജ്യകാര്യോപദേഷ്ടാവായി, അഥവാ മന്ത്രിയായി, നിയമിച്ചു എന്നാണ് ഒരൈതിഹ്യം.

മറ്റൊരൈതിഹ്യം ഇതിലും രസാവഹമാണ്. മുമ്പിനാലെ തന്നെ കുലവൈരികളായിരുന്നതിനാൽ മങ്ങാട്ടു സ്വരൂപത്തിലെ (ആലങ്ങാട്ടെ) ഒരു കുമാരിയിൽ അനുരക്തനായ പിണ്ടണിവട്ടം പറവൂർ കോവിലകത്തെ രാജകുമാരന്റെ പ്രേമദൗത്യത്തെ ആ രാജകുമാരി അധിക്ഷേപപൂർവ്വം നിരാകരിച്ചു. തന്നിമിത്തം അപമാനിതനും രോഷാകുലനുമായ രാജകുമാരൻ പ്രച്ഛന്നവേഷം ധരിച്ചു ആലങ്ങാട്ടു കോവിലകത്തെത്തി വാസം തുടങ്ങി. ഒരു രാത്രി നിദ്രാധീനയായിരുന്ന രാജകുമാരിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടു രാജകുമാരൻ കടന്നുകളഞ്ഞു. ഇവർ അർദ്ധരാത്രിയോടടുക്കുമ്പോൾ പുഴംപള്ളത്തു കടവിൽ വന്നുചേർന്നു. ആറു് അക്കരെ കടക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ വിഷമിച്ചിരിക്കയിൽ നമ്മുടെ പരീതു മൂപ്പീനു എവിടെയോ യാത്രകഴിഞ്ഞു ഒരു വഞ്ചിയുമായി കടവിലെത്തി. തങ്ങൾക്കു അത്യാവശ്യമായി ഉദയത്തിനു മുൻപു പറവൂരെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നും അതിനാൽ നിവൃത്തിയുള്ള പക്ഷം തങ്ങളെ ആ വഞ്ചിയിൽ ചക്കരക്കടവിൽ എത്തിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ കടവു അക്കരെ കടത്തുകയോ എങ്കിലും ചെയ്യണമെന്നും രാജകുമാരൻ മൂപ്പീനിനോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചു. പ്രകൃത്യാ ദയാലുവായ മൂപ്പീനു് അവരുടെ വിഷമസ്ഥിതികണ്ടു് മനസ്സലിഞ്ഞു തന്റെ വഞ്ചിയിൽ തന്നെ അവരെ ചക്കരക്കടവിൽ എത്തിക്കുന്നതിനു

തണ്ടുകാക്കാജ്ഞനംകി. ഈ ഔദാര്യം കണ്ടു സംപ്രീതനായ രാജകുമാരൻ തന്റെ മുദ്രമോതിരംതന്നെ ഉടൻ അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനിച്ചു.

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ കാരണവൻ തനിക്കു കിട്ടിയ സമ്മാനത്തെ പരിശോധിക്കയിലാണ് അതു രാജമുദ്രാങ്കിതമെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായതു്. അതോടുകൂടി തന്നെ ആലങ്ങാട്ടെ രാജകുമാരിയെ ആരോ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എന്നുള്ള വൃത്താന്തവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതുകളിലെത്തി. കാരണവക്കു സംഗതികളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം ഏതാണ്ടൊന്നു മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. തന്റെ ഏക പുത്രിയെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നവക്കു നിരവധി പ്രതിഫലങ്ങൾ നൽകുന്നതാണെന്നുള്ള ഒരു വിളംബരവും ആലങ്ങാട്ട കോവിലകത്തുനിന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. കാരണവർ അന്നുതന്നെ വേഷച്ചമഹ്നനായി വടക്കോട്ടു പുറപ്പെട്ടു് ദേശാടനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭിക്ഷുബ്രാഹ്മണന്റെ വേഷവും കാവിവസ്ത്രവുമായി പറവൂർ കോവിലകത്തു എത്തിച്ചേർന്നു. അപ്പോഴേക്കും അവിടെ വേളിക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം പൊടിതകൃതിയായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ ഒന്നു രണ്ടു ദിവസത്തെ ശ്രദ്ധവാസത്തിനിടക്കു തന്റെ പഴയ പരിചയക്കാരിയായ ഒരു ദാസിയെ സ്വാധീനമാക്കി അദ്ദേഹം പരമാർത്ഥം മുഴുവൻ ഗ്രഹിപ്പിക്കയും കുമാരിയേയും കൊണ്ടു തിരികെ ആലങ്ങാട്ടു എത്തുമ്പോൾ നിരവധി സംഭാവനകൾ അവർക്കു വാങ്ങാനം ചെയ്കയും ചെയ്തു. വേളിദിവസത്തിന്റെ തലേ രാത്രിയിൽ വിശ്വസ്തയായ ആ പരിചാരിക, ഭിക്ഷുവിൽ നിന്നും അവർക്കു ലഭിച്ച

മുദ്രമോതിരത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി കുമാരിയെ നിർബ്ബാധമായി അകറ്റി കോട്ടക്കു വെളിയിൽ കാത്തു നിന്നിരുന്ന ഭിക്ഷു ബ്രാഹ്മണനെ ഏൽപിച്ചുകൊടുത്തു. എന്തിനു്! അടുത്തദിവസം പ്രഭാതത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ പരീതു് രാജകുമാരിയെ പിതൃസന്നിധിയിൽ കാഴ്ചവച്ചു തൊഴുതു. ഈ ധീരപ്രവൃത്തിയിൽ സന്പ്രീതനായ തമ്പുരാൻ ഒട്ടുവളരെ ഭൂമി പരീതിനു കരമൊഴിവായി കൊടുത്തു എന്നു മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ മന്ത്രിയായി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ പലതുണ്ടു്. അവയുടെ വാസ്തവാവാസ്തവങ്ങൾ എങ്ങിനെ എല്ലാമിരുന്നാലും മതത്യാഗിയായ തച്ചിൽ കാരണവർ മങ്ങാട്ടു കോവിലകത്തെ സേവകനും പ്രധാനോപദേഷ്ടാവുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണെന്നാണു് ഈ വക ഐതിഹ്യങ്ങൾ എല്ലാം കാണിക്കുന്നതു്.

ആലങ്ങാട്ടു കോവിലകത്തെ അനുഗ്രഹത്താൽ തഴച്ചുവളർന്ന ആ മതത്യാഗി പറവൂർ തമ്പുരാന്റെ തിരുവുള്ളക്കേടിനെ അനുഭവിപ്പാൻ പിന്നീടു് അധികനാൾ ജീവിച്ചിരുന്നില്ല. രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ തന്റെ വലംകയ്യായിരുന്ന സചിവ പ്രവീണന്റെ അകാല വിയോഗത്തിൽ നേരിട്ട മനഃക്ഷോഭത്തോടോ എന്തോ ദുർബ്ബലനും പട്ടുപോയിരുന്ന നാടുവാഴിയും ഏറെത്താമസിയാതെ തന്നെ ദിവംഗതനായി. അനന്തരാവകാശികളായി ശേഷിച്ചിരുന്നവർ രണ്ടുണ്ണികൾ മാത്രമായിരുന്നതിനാൽ ആലങ്ങാട്ടെ ഭരണയന്ത്രചുരുട്ടുകൾ തല്ക്കാലം ദുർബ്ബല

യായ റാണിയുടെ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് അധീനപ്പെട്ടു. "സ്ത്രീകൾ നാടു വാഴുമ്പോൾ പുരുഷന്മാർ ഭരിക്കും" എന്നുള്ളതു് ഒരു സാധാരണ തത്വം മാത്രമാണല്ലൊ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പരീതു സചിവന്റെ ബദ്ധശത്രുവും നാട്ടിൽ പ്രബലനുമായിരുന്ന ഒരു പോറ്റിയുടെ സ്വാധീനിയന്ത്രണത്തിനു് റാണി വശംവദയായി. കോവിലകത്തു നിന്നും തച്ചിലേയ്ക്കു ദാനമായി കൊടുത്തിരുന്ന വസ്തുവകകളെല്ലാം കണ്ടുകെട്ടുന്നതിനു ഏർപ്പാടാക്കിയതെന്നെ കല്പന പുറപ്പെട്ടു. ഇക്കാലത്താണു് അവിചാരിതമായ ഒരു ദുർദ്ദശ റാണിക്കു നേരിട്ടതു്. അന്നത്തെ അനാഥസ്ഥിതിതന്നെ തരമെന്നു കരുതി ആലങ്ങാട്ടു് ആക്രമിക്കുവാൻ പറവൂർ തമ്പുരാൻ തിടുക്കമായി സജ്ജീകരണങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഭീരുവായ പോറ്റിയും, ദുർബ്ബലയായ റാണിയും ഈ വൃത്താന്തശ്രവണത്തിൽ പരിഭ്രാന്തചിത്തരായിച്ചമഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കയിലാണു് ഒരു ദിവസം പരീതിന്റെ ഏകപുത്രനും, തച്ചിലെ അപ്പോഴത്തെ കാരണവരുമായിരുന്ന തരിയതു് തന്റെ സങ്കടമുണർത്തിക്കുവാനായികോവിലകത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടതു്

റാണി:—"എന്താ തരിയതു പോന്നതു്?"

തരിയതു്:—"കല്പിച്ചു് പഴവനു് കരിയ്ക്കാടിക്കു കൊടുത്തിരുന്ന വകയെല്ലാം ഇന്നു് എന്തോ തിരുവുള്ളക്കേടുണ്ടായി കോവിലകത്തു നിന്നും കണ്ടുകെട്ടുവാൻ ഉത്തരവായിരിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടു് സങ്കടമുണർത്തിക്കാൻ വിടകൊണ്ടതാണു്."

റാണി:—"അല്ല! പരീതിന്റെ മരണശേഷം നിങ്ങളെല്ലാം പെരുമ്പടപ്പിലെ സേവയിലാണെന്നാണല്ലൊ കേട്ട

തു്. ഇടക്കളത്തെ ബന്ധുതയുടെ ശേഷം തയ്യിനു മറവു ഗത്യന്തരമില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. പൊറുതി ഇങ്ങും സേവയങ്ങുമാകണ്ട എന്നു കരുതിയാണു് ഇങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്നു വച്ചതു്.''

തയ്യിതു്:—''അങ്ങനെ നിനവു കൊണ്ടതു് അടിയങ്ങളുടെ കഷ്ടകാലം തന്നെ. അടിയൻ കെൽപറമ്പിൽ നിന്നും ബന്ധുതയിറങ്ങി എന്നുള്ളതും കെല്പറമ്പുകാർ പെരുമ്പടപ്പിലെ പ്രജകളാണെന്നുള്ളതും പരമാത്ഥം തന്നെ. പക്ഷെ തലമറന്നെണ്ണുതേക്കുവാൻ അടിയൻ തഴങ്ങീട്ടില്ല. അപ്പൻ പഴവനം അതു കാണിച്ചു തന്നിട്ടില്ല.''

റാണി:—''തയ്യിതിന്റെ സ്യാലന്മാക്കു രണ്ടുപേക്കും പെരുമ്പടപ്പിൽ നിന്നും വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങളം കൊടുത്തിട്ടില്ലേ. പകരം ആലങ്ങാടു് സ്വാധീനപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാമെന്നു് തയ്യിതു് ഏറ്റിട്ടുണ്ടെന്നാണല്ലൊ അറിവു്.''

തയ്യിതു്:—''ഏഷണിക്കാരുടെ ദുർഭാഷണങ്ങളം അവിടന്നു വിശ്വസിക്കരുതു്. കെൽപറമ്പുകാർ പെരുമ്പടപ്പിലെ പ്രജകളാണു്. അവിടത്തെ പ്രബലന്മാരുമാണു്. അവക്കു പെരുമ്പടപ്പിൽ വല്ല ജീവനവും കിട്ടുന്നതു് അടിയന്റെ രാജദ്രോഹോദ്യമം കൊണ്ടാണെന്നു കല്പിച്ചു വിചാരിക്കുന്നതു സങ്കടമാണു്.''

റാണി:—''അപ്പോൾ കേൾക്കുന്നതെല്ലാം വെറുതെ എന്നാണോ നീ പറയുന്നതു്.''

തയ്യൂ:—"എന്നു് അടിയൻ പറയുന്നില്ല. ഈ വക കെട്ടുകഥകളും നിർമ്മിച്ചവർക്കു തക്കതായ ഉദ്ദേശവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അച്ഛന്റെ കാലത്തു് പോററി അദ്ദേഹവുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം എന്നെന്നു് തിരുമനസ്സിലേക്കും അറിയാമായിരിക്കുമല്ലോ. കാലംചെയ്ത തിരുമേനിയുടെ കാലത്തു് അയാളുടെ ദ്രോഹോദ്യമങ്ങളും ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. ഇന്നു് അതിനു സൗകര്യം കിട്ടി എന്നേ അടിയൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ".

റാണിക്കും സംഗതികളുടെ കിടപ്പു് ഏതാണ്ടു മനസ്സിലായി. പോററിയുടെ ദുർമ്മന്ത്രണങ്ങൾക്കു താൻ കണ്ണുദാനം ചെയ്തതും രാജഭക്തനും രാജ്യരക്ഷാ പുരുഷനുമായിരുന്ന പരീതിന്റെ വസ്തുവകകളും കണ്ടുകെട്ടുന്നതിനു് താൻ കല്പന നൽകിയതും സാഹസമായിപ്പോയി എന്നു് അവർ വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു് അവർ ചോദിച്ചു. "പെരുമ്പടപ്പിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പറവൂർ സൈന്യം അടുത്തുതന്നെ ഇങ്ങോട്ടു് പുറപ്പെടുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി തയ്യിനറിയാമോ?."

തയ്യൂ:—"കേട്ടു. പക്ഷേ അടിയന്റെ രാജദ്രോഹാദ്യമത്തെപ്പററി കല്പിച്ചു ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു് ശരിയാണെങ്കിൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സങ്കടമുണർത്തിക്കാൻ അടിയൻ ഇങ്ങോട്ടു് വിടകൊടുക്കുമുണ്ടതില്ലായിരുന്നു എന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചാൽ അവിടേക്കു് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടും. ക്ലേശാതെ തിരുവുള്ളക്കേടുണ്ടാകയില്ലെങ്കിൽ അടിയനു് ഒന്നുകൂടി ബോധിപ്പിപ്പാനുണ്ടു്."

റാണി:— "എന്താണെങ്കിലും പറയാമല്ലൊ."

തയ്യൂ:— "പഴവൻ എത്ര ഭക്തിയോടുകൂടിയാണ് കാലം ചെയ്ത തിരുമേനിയെ സേവിച്ചതെന്നു് തിരുമസ്സിലേക്കും അറിയാമല്ലൊ. അതിനുള്ള പ്രതിഫലം ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അടുത്തുണ്ടായേക്കാവുന്ന അനർത്ഥങ്ങളിൽ താങ്ങിനും തുണയ്ക്കും ആരും കാണുമെന്നു് അടിയനു തോന്നുന്നില്ല. പോററി..."

റാണി ഒന്നു മന്ദസ്മിതം കൊണ്ടു. "പോററി രക്തം കണ്ടാൽ തല കറങ്ങുന്ന ക്ലൃത്തിലാണ്. വേണ്ടിവന്നാൽ നിങ്ങളൊക്കെത്തന്നെയാണ് വേണ്ടതു് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു്. ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീയല്ലേ. വിചാരക്കുറവുകൊണ്ടു് വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചുപോകാം. അതൊന്നും തയ്യൂ കഥയാടക്കണ്ടതില്ല. തച്ചിലെ വസ്തുവകകൾ എല്ലാം പരീതിന്റെ അവകാശി തന്നെ അനുഭവിക്കും."

തയ്യൂ:— "തിരുമനസ്സിൽനിന്നുംദീർഘായുസ്സായിരിക്കട്ടെ."

റാണി:— "ചില കിംവദന്തികൾ കേട്ടു് ഞാനും അല്പം ഭ്രമിച്ചു പോയി എന്നേയുള്ളു. അതല്ലാതെ പരീതിന്റെ കുടുംബത്തോടു ദ്രോഹം പ്രവർത്തിക്കത്തക്ക കൃതഘ്നത ഇവിടില്ല."

രണ്ടു പ്രബല ശത്രുക്കൾ യുദ്ധോദ്യുക്തരായിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ തന്റെ പ്രജാവർഗ്ഗത്തിൽ പ്രബലന്മാരായ നസ്രാണികളിൽ നട്ടനായകവുമായ തച്ചിൽ കാരണവരെ പിണക്കിച്ചുയക്കുന്നതു് അവിവേകമാണെന്നുള്ള നയബോധം കൊണ്ടോ, തയ്യിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തന്റെ ധാരണകൾ കേവലം അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളാണെന്നുള്ള

യഥാർത്ഥബോധം കൊണ്ടോ എന്തോ ഏതായാലും റാണിയും പ്രജയും അന്ന് സൌഹാർദ്ദമായിത്തന്നെ പിരിഞ്ഞു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകൊണ്ടുള്ള ദൌത്യം പറവൂർ നിന്നും കിട്ടിയപ്പോൾ ദേവിഫലയായ റാണി തയ്യിതിനെ വീണ്ടും കോവിലകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. "പറവൂർ നിന്നും സൈന്യങ്ങൾ ഉടനെതന്നെ പുറപ്പെട്ടുന്നതായി അറിവു കിട്ടി. ഉണ്ണികളുടെ അച്ഛന്റെ കാലത്തു് തയ്യിതിന്റെ അച്ഛനുപകരിച്ചു. (അടുത്തു നിന്ന ഉണ്ണിയെക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) ഈ ഉണ്ണിയുടെ കാലത്തു് മകനും അതുപോലെ ഉപകരിക്കണം. (മകടവും ഉടവാളും കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു്) ഇതാ ഈ മകടം അദ്ദേഹം മരിക്കുമ്പോൾ എന്നെ ഏല്പിച്ചു. ഇതിനെ രവി (മൂത്ത ഉണ്ണി) യുടെ ശിരസ്സിൽ ചൂടുന്നതിനു ഞാൻ ശക്തയല്ല. അതിനാൽ ഈ ഉടവാളോടുകൂടി അതിനെ ഞാൻ തയ്യിതിനെ ഏല്പിക്കുന്നു. നീ തന്നെ അതിനെ രവിയുടെ ശിരസ്സിൽ ചൂടണം."

തയ്യിതു് അത്യാദരവോടുകൂടി മകടവും ഉടവാളും ഏറ്റു വാങ്ങി ആ സുവർണ്ണവലയത്തെ അടുത്തു നിന്ന രവികുമാരന്റെ ശിരസ്സിൽ അണിയിച്ചുകൊണ്ടു് ഉടവാൾ തന്റെ കടിബന്ധത്തിലും ചാർത്തി. അനന്തരം അയാൾ സയ്യൈയ്യും ഉണർത്തിച്ചു. "ഇവന്റെ മുഷ്ടി ഈ ഉടവാൾപ്പിടിയിൽ മുറുകുന്നിടത്തോളം കാലം ആ മകടം ഈ വിടെത്തന്നെ ഉറച്ചിരിക്കുമെന്നു് ഞാനിതാ ശപഥം ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ....."

"റാണി ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു. "പക്ഷെ... എന്താണു്"?

തയ്യുത്:—"പോററിയുടെ കായ്കര്യത്വം മതിയാക്കി ഇന്നുതന്നെ അയാളെ ഇവിടെ നിന്നും പറഞ്ഞയച്ചില്ലെങ്കിൽ അടിയൻ ഒന്നും പ്രവത്തിപ്പാനാളല്ല."

റാണി ഒരു മന്ദസ്മിതത്തോടെ പറഞ്ഞു. "അതു കൊണ്ടു ചഞ്ചലപ്പെടേണ്ട. ഇന്നു മുതൽ സമസ്ത കായ്ങ്ങളും തരീതിന്റെ ഹിതാനുസരണം നടക്കുന്നതാണു്."
അന്നുമുതൽ ആലങ്ങാട്ടെ രാജസചിവനും രാജ്യകാര്യോപദേഷ്ടാവുമായി തച്ചിൽ തയ്യുത് അവരോധിക്കപ്പെട്ട എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

സ്ഥാനലബ്ധിക്കു ശേഷം അയാൾ ആദ്യമായിച്ചെയ്തതു് ദുർബ്ബോധകനും ഭീരുവുമായ പോററിയെ ബന്ധനത്തിലാക്കുകയും തന്റെ സ്യാലന്മാർ മുഖാന്തിരവും നേരിട്ടും പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപവുമായി രഹസ്യാലോചനകൾ നടത്തി പറവൂരുമായുള്ള സഖ്യതയിൽ നിന്നും അവരെ പിന്തിരിക്കുകയും പകരം ആലങ്ങാട്ടുമായിസുദൃഢമായ ഒരു മൈത്രീബന്ധം സ്ഥാപിക്കുകയുമായിരുന്നു. തയ്യുതിന്റെ ഈ വിജയം പറവൂർ തമ്പുരാനെ പാടേ അടിപെടുത്തി എന്നുമാത്രമല്ല ആരംഭമായ ദ്രോഹകൃത്യത്തിൽ നിന്നും വിരമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

താല്ക്കാലിക സംരംഭങ്ങൾ അങ്ങനെ കലാശിച്ചു എങ്കിലും പറവൂരെ വൈരം അത്ര ക്ഷണഭംഗുരമല്ലെന്നു് അയാൾക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. തരം കിട്ടുമ്പോൾ ആലങ്ങാട്ടു് ആക്രമിക്കുന്നതിനു് പറവൂർക്കാർ ഉദ്യുക്തരാകുമെന്നും അതിനാൽ അവരെ ഛതവീര്യരാക്കിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ആലങ്ങാട്ടേയ്ക്കു് രക്ഷയുള്ളു എന്നും അയാൾ

തീരുമാനിച്ചു. ഇതിലേയ്ക്ക് പറവൂരെ ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര നിരോധിക്കുകയും, ആലങ്ങാട്ടെ ഭണ്ഡാകാരം സംപുഷ്ടമാക്കുകയുമാണ് തന്റെ കർത്തവ്യമെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

ചെഞ്ചേലി അങ്ങാടി അന്ന് പറവൂർ തമ്പുരാന്റെ രാജ്യത്തുള്ള ഒരു വലിയ കച്ചവട കേന്ദ്രവും ധനാഗമസ്ഥാനവുമായിരുന്നു. ചെഞ്ചേലിയിലെ കച്ചവടത്തെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നതിനും ആലങ്ങാട്ടെ മുതലെടുപ്പ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ഒറ്റമൂലി പ്രയോഗമായിരുന്നു തയ്യിത് ദേവണ്ടാരം കയ്യേറ്റതിന്റെ ശേഷം ആദ്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചത്. ചെഞ്ചേലി അങ്ങാടിയിലെക്കുള്ള പ്രധാന പാത കടന്നു പോയിരുന്നത് ആലങ്ങാട്ടെ ഒരു ഗ്രാമപ്രദേശമായിരുന്ന ഉഴുത്തുക്കുടിയായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനത്തു തന്നെ ആലങ്ങാട്ടെ വകയായി ഒരു ചുങ്കം സ്ഥാപിച്ചു തീരുവ പിരിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ചെഞ്ചേലിയിലെ സ്ഥിതി പരുങ്ങലിലായി. പറവൂർ തമ്പുരാൻ ഇതുകണ്ടു അല്പംകൂടി കിഴക്കുമാറി മറ്റൊരങ്ങാടിയാരംഭിച്ചു. തയ്യിത് അവിടെ വേറൊരു ചുങ്കവും തുടങ്ങി. തയ്യിതിന്റെ പോരു കുറിക്കുകൊണ്ടു. ഏതാനുംമാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പറവൂരെ ഭണ്ഡാകാരം ശുഷ്കിക്കയും ആലങ്ങാട്ടെ മുതലെടുപ്പു ഗണ്യമായി വർദ്ധിക്കയും ചെയ്തു. ഇതുകണ്ടു കോപാകുലനായ തമ്പുരാൻ തയ്യിതിനെ ഏതുവിധവും അപായപ്പെടുത്തുന്നതിനുതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. ആലങ്ങാട്ടു മന്ത്രിയുടെ തല തന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിയ്ക്കുന്നവർക്ക് അമ്പതു രാശി സംഭാവന ചെയ്യുന്നതാണെന്നു ഒരു വിളംബരം പറവൂർ തമ്പുരാൻ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

ലങ്ങാട്ടും പറവൂരുമുണ്ടായിരുന്ന തയ്യിന്റെ ശത്രുക്കൾ ഈ വിവരമറിഞ്ഞു ബദ്ധകങ്കണരായി പുറപ്പെട്ട യുവാവും സ്വതേ അശക്തനുമായിരുന്ന ആലങ്ങാട്ട രാജാവിനു ഈ അപകടത്തിൽ നിന്നും തന്റെ മന്ത്രി സത്തമനെ രക്ഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുതോന്നുകയാൽ അല്പകാലത്തേക്കു പുഴമ്പള്ളത്തുള്ള സ്വ വസതിയിൽ ഒളിച്ചു താമസിച്ചു കൊള്ളുന്നതിനു അവിടന്നു തയ്യിനോട് കല്പനയായി. വേണ്ടി വന്നാൽ സഹായത്തിനായി ഏതാനും ഭടന്മാരേയും വേഷഛന്നരായി പുഴംപള്ളത്തു താമസിപ്പിച്ചു. ഏതാണ്ടു മൂന്നുമാസക്കാലത്തോളം ഇങ്ങിനെ അയാൾ തന്റെ അറപ്പുരയിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങാതെ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എങ്കിലും ശത്രുഹസ്തങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തി നേടുന്നതിനു് ഈ വകകളൊന്നുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചില്ല. ഒരു രാത്രിയിൽ മാളികമുകളിലുള്ള ജാലകത്തിലിരുന്നു മൂത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യുമ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു വെടിയുണ്ട മാറിൽ തറച്ചു് അദ്ദേഹം നിലം പതിച്ചു. അമ്പത്തു രാശിയെ മോഹിച്ചു ആ മഹത്‌ജീവനെ സംഹരിച്ച ഘാതകൻ മൂന്നു രാപകൽ മുഴുവൻ ഒരു കഴമരത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നു കഴുകനിരയായി തീർന്നു എന്നാണു് പുരാവൃത്തം. ഇതുകൊണ്ടും തൃപ്തനാകാഞ്ഞ ആലങ്ങാട്ടു തമ്പുരാൻ തന്റെ ഭടന്മാരെ അയച്ചു ചെമ്പോലി അങ്ങാടി മുഴുവൻ കൊള്ളിവച്ചു ദഹിപ്പിച്ചു വെണ്ണീറാക്കിക്കളഞ്ഞു.

THE SEN GUPTA PUBLIC LIBRARY
LOVE & SERVICE.
PUTHIYARA

III

തയ്യുത വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നതു ഇടക്കളത്തു് കെൽപ്പറമ്പിൽ നിന്നും (ഇവക്കു ഉരുക്കന്മാർ എന്നുള്ള നാമമാണു് പില്ക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധമായി തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. ഉരുക്കൻ = ശക്തൻ അഥവാ വലിയവൻ) ആയിരുന്നു. ഈ കുടുംബക്കാർ അന്നും വലിയ പ്രാമാണ്യത്തിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, തയ്യുതിന്റെ ഭാര്യാസഹോദരന്മാരിൽ രണ്ടുപേർ അന്നു കൊച്ചിയിലെ പ്രധാന ജഡ്ജിമാരും ഒരാൾ കുത്തനാരും ആയിരുന്നു എന്നാണു കാണുന്നതു്.

തയ്യുതിനു് തയ്യുതു്, മാത്തു, വറീതു്, അബ്രാഹം (ഇട്ടിയവിരാ മല്പാൻ എന്നാണു് ഇദ്ദേഹം ഒടുവിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്) എന്നു നാലുപുത്രന്മാരാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. തന്റെ ജാമാതാവിന്റെ ദുർവിധിയേപ്പറ്റി കേട്ട മാത്രയിൽ തന്നെ കെൽപ്പറമ്പിൽ കാരണവർ മകളേയും കുട്ടികളേയും സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പാപ്പിച്ചു. അലങ്ങാട്ടെ വസ്തുവകകളും അന്വേഷിക്കുന്നതിലേക്കു് തയ്യുതിന്റെ നടവനും കായ്ക്കാരനുമായിരുന്ന ചന്ദനപ്പറമ്പൻ (ചന്ദനപറമ്പിൽ കുഞ്ഞുപ്പണിക്കർ) എന്നൊരുവൻ തന്നെ നിയുക്തനുമായി. ഒട്ടു കാലത്തെ സ്വതന്ത്രമായ കായ്കാന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ചന്ദനപ്പറമ്പന്റെ നിലയറയിൽ ഏതാനും നിധിക്കുടങ്ങളും നിക്ഷിപ്തങ്ങളായി എന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്.

അതു എങ്ങിനേയുമാകട്ടെ. തയ്യുതിന്റെ പുത്രന്മാർ നാലുപേരും മാതൃഗൃഹത്തിൽ തന്നെ വളർന്നു വന്നു. കെൽപറമ്പിലെ കാരണവർ കുട്ടികളേ ഓരോ ജോലി

കളിൽ നിയമിച്ചു പരിശീലനം നടംകിയും യഥായോ
ഗ്യം ശിക്ഷണങ്ങളം കൊടുത്തും വന്നു എങ്കിലും ആ വക
ശ്രമങ്ങളം ഒന്നും തന്നെ അവരെ സന്മാർഗ്ഗനിരതരാക്ക
തിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. ജ്യേഷ്ഠസോദരനായ തയ്യ
ൽ വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള പാട്ടം പിരിക്കുന്നതിനും ആ
വക വരവു ചിലവു കണക്കുകളം സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും പൂ
ർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ നിയുക്തനായിരുന്നു. പാട്ടക്കാ
രിൽ മിക്കവരും ഇതരവരായിരുന്നതിനാൽ തയ്യൽ അവ
രുടെ കരുക്കുകളിൽപെട്ട് ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ഒരു നല്ല
കടിയനായി തീർന്നു. പാട്ടത്തുകയിൽ ഭൂരിഭാഗവും സേ
വകരായ മദ്ധ്യവ്യാപാരികൾക്കു ഇളവു ചെയ്തു കൊടുത്തും
സംഭാവനചെയ്തും കെൽപ്പറമ്പിലെ വരുമാനം ക്രമേണ
ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. രണ്ടാമനായ മാത്തുവിനു ഗൃഹപരി
സരങ്ങളിലെ പാട്ടം പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഉദ്യോഗമാ
ണ് ലഭിച്ചതു്. വറീതു്, കാരണവരുടെ വെറിലച്ചെവ
ക്കനായും നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ദുർജ്ജനസംസർഗ്ഗം പാവന
ജീവികളേയും നാശഗർത്തത്തിൽ പതിപ്പിക്കുമെന്നുള്ള
ലോകസാധാരണമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണല്ലോ. പിൽ
ക്കാലത്തു കേരളവൈശ്രവണനും നസ്രാണിസമുദായത്തി
ന്റെ അഭിമാനസ്തംഭവും എന്നു മാത്രമല്ല ഒരു രാജ്യര
ക്ഷാപുരുഷനും, രാജസേവകനുമായി "മാത്തുത്തരകൻ"
എന്നു പെരുമകൊണ്ട ആ മഹാപുരുഷനും ബാല്യകാല
ത്തിൽ സേവകജനങ്ങളുടെ കണ്ണിയിൽപെട്ട് കാലക്രമ
ത്തിൽ മദ്ധ്യപാനിയും, ദുർവ്യയനുമായിത്തുടങ്ങി. എങ്കി
ലും കാരണവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു് തെറ്റിപ്പിഴക്ക
ന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങളും അയാൾക്കു ലഭിക്കായ്ക

യാൽ ജ്യേഷ്ഠനേപ്പോലെതന്നെ കടിഞ്ഞൂരി കളിക്കുന്നതിനു അയാൾക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. വൃദ്ധനായ കാരണവരുടെ ശാസനകാലം മിക്കപ്പോഴും അഭിമാനിയായ മാത്തുവിനു വലിയ ഹൃദയക്ഷോഭകരമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഒരുദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ കെൽപറമ്പിൽ കാരണവർ തന്റെ അളിയൻ കുത്തനാരുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയിൽ മാത്തു കായ്യാന്വേഷണങ്ങളും കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു വരുന്നതു കണ്ടു. പടി കടന്നപ്പോൾതന്നെ അകത്തെ സംഭാഷണം തങ്ങളെപ്പറ്റിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയാലും ആ സമയത്തു അല്പം അകത്തുററിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും വൃദ്ധന്മാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെതന്നെ ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്നതിനു യുവാവു നിശ്ചയിച്ചു. അയാളുടെ അന്തരം മനസ്സിലാക്കിയ കാരണവർ മാത്തുവിനെ അങ്ങോട്ടുതന്നെ വിളിച്ചുവെങ്കിലും ആ വിക്രമൻ അവകയൊന്നും കേട്ടതായി പോലും ഭാവിക്കാതെ പറമ്പിൽനിന്ന ഒരു പശുവിനേയും ഓടിച്ചുകൊണ്ടു് മറുവശെ കടന്നുകളകയാണുചെയ്തതു്. ഈ സംഭവം കാരണവരെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. "ഇത്തരം മക്കളുണ്ടായാൽ എങ്ങനെയാണ് അപ്പന്റെ തല പോകാതിരിക്കുന്നതു്. തിന്നുന്ന ചോറിന്റെ നന്ദിയല്ലേ അവനാക്കാണിച്ചതു്"? എന്നു കോപാകുലനായ കാരണവർ കുത്തനാരോടു പറയുന്നതു് പശുവിനെ പായിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഓട്ടത്തിനിടയിലും യുവാവു ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നില്ല.

കാരണവരുടെ ഈ കൊള്ളിവാക്കു് അഭിമാനിയായ മാത്തുവിനു തീരെ സഹിച്ചില്ല. അയാൾ അന്നു

കാരണവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. വയറുകടി എന്നുള്ള വ്യാജേന അന്നു രാത്രി ആഹാരം കഴിക്കാതെ തന്നെ അയാൾ നിദ്രയ്ക്കാരംഭിച്ചു. രാത്രി സർവ്വത്ര നിശബ്ദമായി എന്നു കണ്ട മാത്രയിൽ അയാൾ അവിടെനിന്നും ഒളിച്ചോടി. മാറ്റ് മലയാത്തിൽ വച്ചു തന്റെ ഒരു ചങ്ങാതിയായ പാട്ടക്കാരന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഇരുനാഴി അരി കടം വാങ്ങിയതുംകൊണ്ട് മാത്തു അടുത്ത പ്രഭാതത്തോടുകൂടി പുഴമ്പള്ളത്തുള്ള തന്റെ പിതൃഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. തച്ചിൽ തയ്യിന്റെ അനന്തരാവകാശി എന്നുള്ള ഗൗരവത്തോടെ അന്നുതന്നെ ചന്ദനപ്പറമ്പനെ വരുത്തി കുടുംബം വക സകല കണക്കുകളും അന്നുവരേയുള്ള മുതലെഴുവും ഏറുവാങ്ങി രേണമാരംഭിച്ചു. വഴിക്കുവച്ചു കടം വാങ്ങിയ അരി അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ തന്നെത്താൻ വച്ചുണ്ടതിന്റെ രുചി കൊച്ചുമാത്തു പിൽക്കാലത്തു തരകനും വലിയ പ്രമാണിയുമായി തീർന്നപ്പോഴും വിസ്മരിച്ചിരുന്നില്ല.

താൻ ഇങ്ങിനെ സ്വതന്ത്രനായി എങ്കിലും തന്റെ സഹോദരന്മാർ അടിമകളെപ്പോലെ കൊൽപറമ്പിൽ കാരണവരുടെ സൗജന്യമനുഭവിച്ചു കഴിയുന്നല്ലൊ എന്നുള്ള വിചാരം അയാളെ വീണ്ടും വിഷമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മൂത്ത സഹോദരനായ തയ്യിത് അന്നു താണിച്ചേരിൽ താമസിച്ചു പാട്ടം പിരിവു നടത്തുകയായിരുന്നു. മാത്തു ഒരു ഭൃത്യൻ മുഖേന ഒരു കത്തയച്ച് ജ്യേഷ്ഠൻ തിരിച്ചു വന്നു തന്റെ കൂടെ പിതൃഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിച്ചു. തല്ക്കാല ജീവിതം തനി

ക്ക് ഏറ്റവും ആനന്ദകരമാണെന്നും ആ വക സുഖ
ങ്ങളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പോരുവാൻ താൻ സന്നദ്ധന
ല്ലെന്നും ആ മദ്യപൻ മറുപടി നൽകി. എങ്കിലും ആ
നിലയിൽ സോദരനെ പരാശ്രയത്തിൽ കയ്യൊഴിഞ്ഞു
വിടുന്നതിനു മാത്രം സന്നദ്ധനായില്ല. ഒട്ടുവളരെ വാദപ്ര
തിവാദങ്ങൾക്കു ശേഷം തമ്പുരു ചില ഖരാറുകൾ അനു
സരിച്ചു തിരിച്ചുവരുന്നതിനു സന്നദ്ധനാണെന്നുള്ള വി
വരം മാത്രമാണു അറിയിച്ചു. കള്ളുകച്ചവടമുള്ള രണ്ടു
പറമ്പുകൾ തന്റെ സുഖജീവിതത്തിനായി കയ്യൊഴി
ഞ്ഞു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നും അതിന്റെ പാട്ടം തന്നോടു
ഒരു കാലത്തും ആവശ്യപ്പെടരുതെന്നുമായിരുന്നു ആനിർ
ബന്ധബുദ്ധിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ. തന്റെ ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാ
വിന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കു മാത്രം സസന്തോഷം വഴി
പ്പെട്ടു. ഏറെ താമസിയാതെ തന്നെ തമ്പുരു വെറുതില
ച്ചെലവുക്കനായി കെൽപറമ്പിൽ കാരണവരെ സേവിച്ചു
നിന്നിരുന്ന വറീതിനേയും തട്ടിക്കൊണ്ടു കുത്തിയ തോ
ട്ടിൽ (പുഴമ്പള്ളം കുത്തിയ തോട്ടിലാണു) വന്നുചേർന്നു.

ഖരാറനുസരിച്ചു രണ്ടു "മണ്ണാക്കുടി"കൾ തമ്പുതി
ന്റെ സുഖവാസസുഖക്കുറവിനികൾക്കായി അനുജൻ വിട്ടു
കൊടുത്തു. അയാൾ അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചു കുടി
ച്ചു കുടിച്ചു് ഏറെ താമസിയാതെ അകാലമൃതിയടഞ്ഞു.
മരണകാരണമായ ദീനം ആപൽകരമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ
മാത്രം പല പ്രസിദ്ധ വൈദ്യന്മാരെയും കൊണ്ടുവന്നു്
ജ്യേഷ്ഠനെ ചികിത്സിക്കുന്നതിനു ബദ്ധപ്പെട്ടുവെങ്കിലും
കള്ളും ചാരായവുമല്ലാതെ യാതൊരു മരുന്നും ആ ഉർദ്ധ
ഗൻ അനുഭവിക്കയില്ലെന്നു് ശാഠ്യം തുടങ്ങി. വൈ

ദ്യന്മാരെല്ലാം ഗത്യന്തരമില്ലാതെ കയ്യൊഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഭ്രാതൃവത്സലനായ മാത്തു കൊച്ചിയിൽ നിന്നും ഒരു കോട്ടവൈദ്യനെത്തന്നെ (ഇംഗ്ലീഷ് ഡാക്ടർ) പിടികെട്ടി വരുത്തി പരിതാപകരമായ ആ ജീവിതത്തെ അല്പംകൂടി ദീർഘിപ്പിക്കുന്നതിനു സ്നേഹാതിരേകത്താൽ ഉദ്യുക്തനായി. കോട്ടവൈദ്യന്റെ ഔഷധമെല്ലാം രോഗി നിരാകരിക്കയാൽ അയാൾ ബ്രാണ്ടിയിൽ തന്നെ ഔഷധങ്ങൾ ചേർത്തു നൽകുന്നതിനു നിർദ്ദേശിച്ചു. ഈ കൗശലം കണക്കിനു ഫലിക്കയാൽ അയാളുടെ ജീവനെ അല്പകാലത്തേക്കുകൂടി ദീർഘിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. എങ്കിലും തകർന്ന തോണി മുങ്ങി നശിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലല്ലൊ. ആ നിർഭാഗ്യവാൻ തന്റെ 24-ാമത്തെ വയസിൽ അകാലമരണം പ്രാപിച്ചു. മരണസമയത്തും ഒരു ബ്രാണ്ടിക്കുപ്പിയെ അയാൾ സസ്നേഹം തഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്.

IV

ബാല്യംമുതൽ തന്റെ വല്യപ്പന്റെ അതിലാളനയിലും കെൽപറമ്പിലെ കുബേരത്വത്തിലും തന്നെ വളർന്ന മാത്തു ദാരിദ്ര്യമെന്നതെന്തെന്നറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. തന്റെ അധികാരസീമയിൽപെട്ട പ്രദേശങ്ങളിലെ പാട്ടം പിരിക്കണം, തനിക്കിഷ്ടമായ വിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കണം എന്നുള്ള ബാലപാഠം മാത്രമാണു് നമ്മുടെ യുവാവു് ആ കാലങ്ങളിൽ അഭ്യസിച്ചിരുന്നതു്. പഠിച്ചതല്ലാതെ പാടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലൊ. കെൽപറമ്പിൽ നി

ന്നും ഒളിച്ചോടി സ്വഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടും അക്ഷയമായ ഒരു ഭണ്ഡാകാരത്തിന്റെ അധിപതിയായിട്ടാണു് അയാൾ തന്നെ കണ്ടതു്. ചന്ദനപ്പറമ്പിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മാത്തു തന്റെ പിതൃസ്വമായ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവൻ കൈവശപ്പെടുത്തി വിനാശകരമായ ഒരു സ്വേച്ഛാഭരണത്തിനു തന്നെ കോപ്പിട്ടു. തന്റെ യജമാനന്റെ അഭാവത്തിൽ മനുഷ്യസാധാരണനായ ആ ഭൃത്യൻ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനു വേണ്ടി എത്രമാത്രം അപഹരണങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നാൽ തന്നെയും ചന്ദനപ്പറമ്പൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭക്തനായ ഒരു ദാസനായിരുന്നു. മാത്തുതരകന്റെ സൗഭാഗ്യത്തിലും നിർഭാഗ്യത്തിലും അയാൾ അചഞ്ചലമായ സ്വാമിഭക്തിയോടുകൂടിതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ സേവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തരകൻ കുബേരനായ ഒരു വണിക്കു് പ്രഭുവായി തീർന്നപ്പോൾ വിദേശികളുമായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന തടി വ്യാപാരങ്ങൾ മുഴുവൻ ചന്ദനപ്പറമ്പന്റെ പേരിലും കായ്കർത്തൃത്വത്തിലുമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കായ്വശാൽ തരകൻ ബോമ്പക്കു പോയിരുന്നപ്പോൾ തടിക്കച്ചവടം വകയിൽ അവിടെ ഒരു കമ്പനിക്കാരുടെ പക്കൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പെല്ലുവാനുണ്ടായിരുന്നതായ തുക നേരിട്ടാവശ്യപ്പെട്ടതായും തങ്ങൾക്കു ചന്ദനപ്പറമ്പനോടല്ലാതെ തരകനോടു യാതൊരിടപാടുമില്ലെന്നും ചന്ദനപ്പറമ്പൻ വന്നല്ലാതെ പണം കൊടുക്കുന്നതിനു തങ്ങൾ സന്നദ്ധരല്ലെന്നും അവർ മറുപടി നൽകിയതായും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ നിന്നും ആശ്രിതവത്സലനായ ആ യജമാനൻ തന്റെ ഭൃത്യനെ എത്രമാത്രം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നും എത്ര വലി

യ കാര്യങ്ങളം അയാളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നടത്തുന്ന തിനു് അനുവദിച്ചിരുന്ന എന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.

പുഴംപള്ളത്തുള്ള സ്വഗൃഹത്തിലെത്തി തച്ചിൽ കാരണവരായി ഗൃഹഭാരം കയ്യേറതിൽ പിന്നീടു് ഏതാണ്ടു മൂന്നു നാലു വത്സരക്കാലത്തേക്കുള്ള തരകന്റെ ജീവിതം ആ മഹാപുരുഷന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലെ ഏറവും തമോമയമായ ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. സംഭരണക്ലേശമെന്തെന്നറിയാതെ നിരവധി സമ്പത്തുകളുടെ ഉടയവനായി ഭരണഭാരം കയ്യേറ അയാൾം അവയെ സംഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ക്ലേശങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമേ അപ്പോൾം ചിന്തിച്ചിരുന്നുള്ളു. തരകന്റെ ഈ ധൂർത്തവൃത്തികണ്ടു ആകുലചിത്തരായ മാതൃസഹോദരന്മാരും മറവേണ്ടപ്പെട്ടവരും അദ്ദേഹത്തെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നയിക്കുന്നതിനു പല പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടി ശ്രമിച്ചു എങ്കിലും അവയെല്ലാം തന്നെ വ്യർത്ഥമായി കാലാശിക്കയാണുചെയ്തതു്. തോന്ന്യവാസിയായ പുത്രൻ ഒളിച്ചോടിപോയതിൽ പിന്നീടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവു കൊൽപറമ്പിൽ തന്നെ ഒട്ടനാൾം താമസിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ ധൂർത്തപുത്രന്റെ ചൊല്ലിയാട്ടങ്ങൾംഅസഹ്യങ്ങളായി അനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾം മാതൃസാന്നിദ്ധ്യവും നിരന്തരോപദേശവും അല്പമായ വ്യതിയാനമെങ്കിലും അയാളുടെ ജീവിതക്രമത്തിൽ വരുത്തിയെങ്കിലോ എന്നുള്ള വ്യാമോഹത്താൽ കാരണവർ തന്നെ ഏറെ താമസിയാതെ അവരെ തച്ചിലേക്കു യാത്രയാക്കി. എങ്കിലും ഈ വക ഉപായങ്ങൾം ഒന്നും തന്നെ മാധവിന്റെ സ്വതന്ത്രവി

ഹാരങ്ങൾക്കും സംഹരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഒരണ വിരാമമെങ്കിലും ഇട്ടുന്നതിനു പര്യാപ്തമായില്ല.

ജ്യേഷ്ഠസോദരന്റെ അകാല നിര്യാണവും അതിദയനീയമായിരുന്ന അന്തിമ നിമിഷങ്ങളും ലോകസാധാരണങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെന്നതന്നെ മാത്രം പരിഗണിച്ചു. ചൂതുകളി, മദ്യപാനം, ലലനാലമ്പടത്വം എന്നിതുകൾ മാത്രമായിരുന്ന അയാളുടെ താല്ക്കാലിക ജീവിതത്തിലെ അനുദിനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ. ക്ലബ്ബുകടി കൂടിയും ചൂതുകളിയും കഴിഞ്ഞു പത്തും ഇരുപതും സഹചരന്മാരോടുകൂടി വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ എത്രപേരുണ്ടോ അവക്കെല്ലാം അക്ഷണത്തിൽ ഇല ഇട്ടുകൊള്ളണമെന്നാണ് ആ സേച്ഛാപ്രഭുവിന്റെ അനിഷേദ്ധ്യമായ ശാസന. ഈ നിയമത്തിനു ഭേദം വരുത്തുവാൻ സ്വകളത്രമോ മാതാവു തന്നെയോ ഉദ്യുക്തയായാൽ അന്നു തച്ചിലെ അനുഭവം അതിഭയങ്കരമായിരിക്കും. അതിനാൽ ഏതുനേരവും ഒരു ചെറിയ സദ്യക്കുള്ള വട്ടങ്ങളോടുകൂടി ഗൃഹനാഥന്റെ വരവും കാത്തിരിക്കുക എന്നതു് അവിടത്തെ ഒരു നിത്യപരിപാടിയായി തീർന്നു എന്നു പറയാം. ചിലപ്പോൾ ഈ അതിഥിസല്ക്കാരം ദിവസത്തിൽ രണ്ടും മൂന്നും പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു എന്നും മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഒന്നും രണ്ടും വാരക്കാലത്തേക്കു തച്ചിൽ കാരണവർ ആ സ്ഥലത്തും അയൽ പ്രദേശങ്ങളിൽ ക്ലബ്ബുകടിയും കണികാണ്മാനില്ലായിരുന്നു എന്നും വരാം. ഏതായാലും കാരണവരുടെ ആഗമനം എപ്പോഴായിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൽപനയായ കല്പനകൾ ആ ഗൃഹത്തിൽ അണുഭേദമില്ലാതെ തന്നെ അനുവർത്തിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു.

ഇങ്ങിനെ വഷ്ങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടി. പിതൃസ്വമായുണ്ടായിരുന്ന നേട്ടങ്ങൾ മിക്കതും അന്യാധീനപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. നിരവധി ചേരിക്കലും, അതിലധികം പൂരയിടങ്ങളും, വയലുകളും ആ ധൂർത്തപുത്രന്റെ കൈകളിൽ ചോന്നു തീന്നു എന്നു മാത്രമല്ല വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന തട്ടുമുട്ടു സാമാനങ്ങൾ തന്നെയും പലതും പണയമായും പറ്റിയായും പരഗൃഹങ്ങളിൽ ആസ്ഥാനം തേടുകയും ചെയ്തു. ഇതൊക്കെ ആയിട്ടും മാത്തുവിന്റെ മൂത്ത കരുക്കൾക്കും ചാരായക്കുപ്പിക്കും തെല്ലുപോലും വിശ്രമമുണ്ടായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അയാളുടെ പ്രതിദിന സദ്യകൾക്കും പറയത്തക്ക വിഘാതം ഒന്നും തന്നെ നേരിട്ടില്ല.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കയിൽ ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ മാത്തു തന്റെ സഹചാരികളായ എട്ടു പത്തു പരിചാരകന്മാരാൽ അകമ്പടി സേവിക്കപ്പെട്ടു സ്വഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേന്നു. ഏതാണ്ടു് എട്ടു പത്തു ദിവസത്തോളം തന്റെ കേളീവിലാസങ്ങളിൽതന്നെ നിമഗ്നനായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനാൽ അതിനിടയിൽ വീട്ടിൽ നടന്ന പരിവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അയാൾക്കു ഒന്നും തന്നെ അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. പടിക്കൽ കയറിയപ്പോൾ തന്നെ അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ വീട്ടിന്റെ കതകുകളെല്ലാം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകണ്ടു അയാളുടെ മനസ്സു പരിതപ്തനായിതീന്നു. പതിവുപോലെ വീട്ടിന്റെ ദർശനവശത്തുള്ള വരാന്തയിൽ കയറിനിന്നു അവിടത്തെ നിർജ്ജനത്വത്തിൽ ഈർഷ്യാകലുഷിതനായ അയാൾ സ്വകളത്രത്തെ ഇടിവാം പോലെ രണ്ടുമൂന്നാവത്തി വിളിച്ചു. യാതൊരു പ്രതിവചനവുമുണ്ടായില്ല. ഈ പരാജയത്തിൽ മാത്തുവി

ന്റെ കോപം അത്യുഗ്രമായി ജ്വലിച്ചു തുടങ്ങി. അട്ടത്തതായി അമ്മയെ വിളിച്ചുണർത്തി. ഉത്തരമില്ല. തിളച്ചുപൊങ്ങുന്ന കോപത്തെ അമർത്തുന്നതിനു ശക്തനല്ലാതെ കതകുകളിലെല്ലാം ശക്തിയായി പ്രഹരിച്ചു തുടങ്ങി. എല്ലാം ബലമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. തന്റെ അഭാവത്തിൽ സ്വഗൃഹത്തിലുള്ളവർക്കു വല്ല അത്യാഹിതവും സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു തുടങ്ങി. പുരയുടെ ചുറ്റും പല ഉരു ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു് ഒരു പരീക്ഷണം നടത്തുന്നതിനിടയിൽ പുറം ചായ്പിന്റെ പുറകുവശത്തു അല്പം തുറന്നു കിടന്ന ഒരു ജാലകത്തിൽക്കൂടി അയാളുടെ കണ്ണുകൾ അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു ഒരു ദൃതവീക്ഷണം നടത്തി. അവിടെ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ കണ്ട കാഴ്ച അതി ഭയങ്കരമായ ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ഒരു പൊളിഞ്ഞ പെട്ടിയുടെ മുകളിൽ തന്റെ മാതാവു നിദ്രാവശനോ ബോധരഹിതനോ ആയ തന്റെ ചെറു പൈതലിനെ കയ്യിലേന്തിക്കൊണ്ടു് ഏകാകിനിയായി, നിശ്ചലയായി നിശബ്ദയായിരുന്ന പെരുമാരിപോലെ കണ്ണീർ പൊഴിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു് അയാൾ കണ്ടതു്. ഇതുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു യുവാവു് ഏതാനും നിമിഷം അവിടെ നിന്നുപോയി. മാതൃവിന്റെ ഉള്ളിൽ പൊങ്ങി മറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന കോപവിദ്വേഷങ്ങളെല്ലാം സാവധാനത്തിൽ ദ്രവിച്ചു തുടങ്ങി. അയാൾ സാവധാനത്തിൽ അവിടെനിന്നും പിൻതിരിഞ്ഞു് മുൻവശത്തു തന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും അത്യാശയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന അന്നത്തെ സന്ധ്യയുടെ നഷ്ടാനുഭവത്തിൽ അസ്വസ്ഥരായും നി

ലകൊണ്ടിരുന്ന ചങ്ങാതിമാരുടെ പക്കലേക്കു വന്നു. ക്ഷീണവശനായ ഗൃഹനായകന്റെ പ്രസാദശൂന്യമായ പുറപ്പാടു കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ അവരിൽ ഓരോരുത്തരും ഓരോ തരത്തിൽ മാത്തുവിനെ അധിക്ഷേപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

"മാത്തുവിനെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഭ്രഷ്ട് ചൊല്ലി പുറം തള്ളിയിരിക്കയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇനി തിരിഞ്ഞു നടകൊണ്ടാൽ മതി" ഒരുവൻ പറഞ്ഞു.

ഇതരൻ:—"പെണ്ണുങ്ങളെ കെട്ടണമെങ്കിൽ ആണുങ്ങടം കെട്ടണം; അല്ലാഞ്ഞാൽ ഇതൊക്കെയാണനുഭവം".

വേറൊരുവൻ:—"വീട്ടുകാരിയെ വല്ലവരും തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയിരിക്കുമോ എന്നന്വേഷിക്കുവാ".

നാലാമൻ:—"ഹേയി, ഒഴക്കരിക്കു വഹയില്ലാത്ത ഇവിടെ ആരു കെടക്കും ചങ്ങാതി. അവളു കാശൊള്ള വല്ല ആണുങ്ങളേയും തേടി പോയിരിക്കും".

വീണ്ടും ഒരുവൻ:—"കളയണം ഹേ, അതുമിതും പറയാതെ ഒള്ള നേരത്തിനു വിട പറിയാൽ ഒള്ളതിലോഹരി മോന്തിക്കൊണ്ടു വല്ലടത്തും കെടക്കാം.

മറെറാരുവൻ:—"ഈ ഒള്ളവനതിനും വിധിയില്ല ചങ്ങാതി. നാലുകാശു കയ്യിക്കെടന്നതു കൊടുത്തല്ലേ ഇന്നു മോന്തിയതു. പിന്നെ വീട്ടിലൊണ്ടോ പാട്ടം വരവൊള്ളു.

അന്ന്യൻ:—"അതു കൊണ്ടെത്തുപററി. മാത്തു വീട്ടിനു വെളിക്കായെങ്കിലും ഇന്നു പകലു പൊരിയാതെ കഴിക്കാം. മാത്തു പറഞ്ഞ സദ്യയുടെ വട്ടങ്ങടം

കേട്ട് മരവെള്ളം മോന്തിപള്ള നിറക്കണ്ടാ എന്ന കരുതി ഞാനതു മോന്തിയുമില്ല. ഇപ്പം ദാ പട്ടി കിനാക്കണ്ടതുപോലെ''

ക്രൂട്ടുകാരുടെ ജല്പനങ്ങളും ഓരോന്നും നമ്മുടെ കഥാനായകൻ മൗനമായിതന്നെ കേട്ടുകൊണ്ടു നിന്നു. ഈ ദുർമ്മദന്മാരാണല്ലൊ തന്റെ ഗൃഹം ശൂന്യമാക്കി തന്നെ നിർധനനാക്കിയതെന്നും അവർ തന്നെയാണല്ലൊ തന്റെ ദുരവസ്ഥയിൽ നിർദ്ദയം തന്നെ പരിഹസിക്കുന്നതെന്നുമോർത്തപ്പോൾ എന്തോ അഭിനവമായ ഒരു ദീപ്തി അയാളുടെ അന്തരംഗത്തിൽ ഉദയം ചെയ്തതായി അയാൾക്കു തോന്നി. നിശബ്ദനായി മുഖം തന്റെ സഹവർത്തകരെ ഓരോരുത്തരേയും ഒട്ടുസമയം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. അനന്തരം ഉദിച്ചുയർന്ന ക്ഷോഭത്തെ ഒരുവിധത്തിൽ സംയമനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അയാൾ ശാന്തമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു ''സ്നേഹിതന്മാരെ, തച്ചിലെ ചോറിന്റെ രുചി എന്റെ നാവിലെന്നതിനേക്കാൾ നിങ്ങളുടെ നാവിലാണ്' ഇനിക്കുന്നതെന്നു എനിക്കറിയാം. അതിനാൽ ഇന്നുവരെയും സംപുഷ്ടമായിരുന്ന ഇവിടത്തെ നിറകലം ഇന്നു ഒഴിഞ്ഞു കാണുന്നതിൽ എന്നെക്കാൾ നിരാശ നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവുപ്പെടുന്നതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നില്ല. ഏതായാലും ഇവിടെ ഇന്നത്തെ ചുറു പാടുകൾ അത്രപന്തിയല്ല. അതിനാൽ ക്രൂട്ടർ ദയവായി ഇന്നു പിരിഞ്ഞു പോകണം. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്ന സദ്യ ഒരിക്കലും നഷ്ടമാകയില്ല. ഇനിയും മറെറാരു സദ്യക്കു നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുവാൻ ഞാൻ പ്രാപ്തനായില്ലെങ്കിലും തച്ചിൽ മാത്തു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു വിരുന്നു

ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഒരുദിവസം നിങ്ങളം ഭുജിക്കാതിരിക്കയില്ല." ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ അവരുടെ അനന്തര ചൊല്ലിയാട്ടങ്ങളം ദർശിക്കുന്നതിനോ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനോ കാത്തുനില്ക്കാതെ തിടുക്കത്തിൽ അവിടെനിന്നും പിൻതിരിഞ്ഞു.

മാത്രു സാവധാനം ചായിപ്പിന്റെ വാതായനപ്രുങ്കലേയ്ക്കടുത്തു. അയാൾ മുൻപറഞ്ഞ ജാലകത്തിൽക്കൂടി ഒരിക്കൽക്കൂടി അകത്തേക്കു നോക്കി. ആ ആകുലചിത്തയായ മാതാവു് അതേ രീതിയിൽ അവിടെതന്നെ ഇരുന്നു കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ മൃദുലമായി കതകിൽ മുട്ടി "അമ്മേ അമ്മേ" എന്നു രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം വിളിച്ചു. ആ സ്വരം മദ്യപനും, ധൂർത്തപുത്രനുമായ ഒരുവന്റേതല്ലായിരുന്നു, എങ്കിലും സന്താപനിമഗ്നയായ ആ മാതാവു ആ പുത്രന്റെ അനുതാപപൂർണ്ണമായ ആ സ്വരത്തെ അപ്പോൾ ശ്രവിച്ചില്ല. അവർ ഒന്നുംതന്നെ പ്രത്യുച്ചരിച്ചതുമില്ല. യുവാവു് സംശയഗ്രസ്ഥനായി അല്പസമയം അവിടെതന്നെ നിന്നു. അനന്തരം ഇടക്കെട്ടിന്റെ ഒരു വശത്തുള്ള മതിൽ ചാടി അയാൾ നടുമുറ്റത്തെത്തി. അവിടെനിന്നും നാലുകെട്ടു ചുറ്റി സാവധാനത്തിൽ ചായിപ്പിൽ കടന്നു മാതൃസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കാതരയായ ആ മാതാവു് ഇതൊന്നും തന്നെ അറിയുന്നില്ല. ഒരു നിർജ്ജീവസതംപോലെ അവർ ആ പൈതലിനെ കയ്യിലേന്തിക്കൊണ്ടു് അപ്പോഴും അധോമുഖിയായി കണ്ണുനീർ വാർത്തുകൊണ്ടു് അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ മന്ദമായി അടുത്തു് സ്വമാതാവിന്റെ ഭുജത്തിൽ മൃദുലമായി തലോടിക്കൊ

ണ്ടു് "അമ്മാ" എന്നു അതി ദാരുണമായ സ്വരത്തിൽ സംബോധനചെയ്തു. ഒരു മോഹാലസ്യത്തിൽ നിന്നെന്നതുപോലെ അവർ മെല്ലെ തലയുയർത്തി തിരിഞ്ഞുനോക്കി എങ്കിലും ഒട്ടുസമയത്തേയ്ക്കു് ഒന്നുംതന്നെ സംസാരിക്കുന്നതിനു ശക്തയായില്ല. സ്വപുത്രന്റെ മുഖത്തുതന്നെ ദയനീയമായ വിധത്തിൽ ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ടു് ആ മാതാവു് ഒട്ടുസമയം അവിടെ ഇരുന്നു. "അമ്മാ, ഇതെന്താണു് അമ്മ ഇങ്ങനെ കരയുന്നതു്?" അയാൾ വീണ്ടും മൃദുലമായ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു. "മകനെ, മാത്തു, നീദയാ, നീതന്നെയോ ഇതു്" ഹൃദയം തകരുന്ന വേദനയോടുകൂടി അവർ ഇതുയും ചോദിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ മടിയിലിരുന്ന കുഞ്ഞിനെ നോക്കി വീണ്ടും വിങ്ങി വിങ്ങി കരവാൻതുടങ്ങി. തന്റെ ഓമൽ കുമാരനു് എന്തെങ്കിലും അത്യാഹിതം സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു സംഭ്രാന്തചിത്തനായ യുവാവു് അപ്പോഴും നിദ്രാവശനായിരുന്ന പൈതലിനെ പരിഭ്രമത്തോടെ നോക്കിത്തുടങ്ങി. "മകനെ" ആത്മപരവശയായ ആ മാതാവു വീണ്ടും പറഞ്ഞു "മകനെ-ഞാൻ-ഞാൻ-ഈ കുഞ്ഞിനെ ഓർത്തിട്ടു കരഞ്ഞുപോയതാണു്. നിന്റെ കാലം ഇങ്ങിനെ കഴിയും. ഇനി ഈ കുഞ്ഞു പ്രായമായി വരുമ്പോൾ അതിനു പിച്ചച്ചെരട്ടയല്ലാതെ മറെറന്തൊരു ഗതി എന്നോർത്തു ഞാൻ കരഞ്ഞുപോയതാണു്. നീ ജനിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ കുഞ്ഞിലെ മരിച്ചിരുന്ന എങ്കിൽ, എത്ര നന്നായിരുന്നു." അവർ ഗദ്ഗദ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. മാത്തു ഒരു നിർജ്ജീവ സത്വമെന്നതുപോലെ നിശ്ചലനായി നിന്നു് ആ ഗദ്ഗദ സ്വരത്തെ

ശ്രവിച്ചു. മനുഷ്യ ഹൃദയത്തെ ചലിപ്പിക്കുന്നതിനും, അവന്റെ ജീവിതസരണികളെ നവീകരിക്കുന്നതിനും നിസ്സാരങ്ങളായ ചില സംഭവങ്ങൾതന്നെയും ചില പ്പോൾ പര്യാപ്തങ്ങളായിഎന്നു വരാം. ഇതു് കേവലം ലോകസാധാരണമായ ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണെങ്കിലും അതിന്റെ കാര്യകാരണങ്ങളെ സംയോജിപ്പിച്ചു സാധുവായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നടത്തുന്നതിനു മനഃശാസ്ത്രപടുക്കൾക്കുപോലും പലപ്പോഴും സുസാദ്ധ്യമായിട്ടില്ല. ഈ ഒരനുഭവംതന്നെയാണ് സാജനനിയുടെ വചനങ്ങൾ നമ്മുടെ കഥാനായകനിലും വരുത്തിക്കൂട്ടിയതു്. അയാൾ നിശബ്ദനായി നിശ്ചലനായി അല്പസമയം നിന്നു. ദീപ്തിമത്തുക്കളായ ആ നയങ്ങളിൽനിന്നും ഒന്നു രണ്ടു ചുടുകണങ്ങൾ ആ പ്രിയ ജനനിയുടെ ഹൃദയതാപത്തെ ശമിപ്പിക്കുവാനെന്നവണ്ണം അവരുടെ ഉച്ചിയിൽതന്നെ പതിച്ചു. "അമ്മേ, അമ്മയുടെ ആഗ്രഹം ഇന്നു സഫലമായി. ധൂർത്തനായ അവിടത്തെ പുത്രൻ ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നില്ല. ഈ നിൽക്കുന്നതു് അമ്മയുടെ വാത്സല്യഭാജനമായിരുന്ന മാത്തുതന്നെയാണ്. ഞാൻ ഇന്നുമുതൽ പുനർജന്മം ജനിച്ചു് അമ്മക്കും ദൈവത്തിനും ഒത്തവിധത്തിൽതന്നെ ജീവിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു." ഈ വാക്കുകൾ തരളഹൃദയയായ ആ സാധുമാതാവിനെ അത്ഭുതപരതന്ത്രയാക്കിത്തീർത്തു. അപ്പോഴും വടിഞ്ഞൊഴുകുന്ന നയനങ്ങളോടുകൂടി അവർ സപുത്രനെ ആനന്ദപരവശയായി ഉറ്റു നോക്കി. ആ മുഖത്തു തനിക്കത്രനാളും അപരിചിതമായിരുന്ന ഒരുത്സാഹതന്മയം കാളിജ്വലിക്കുന്നതായി അവർ കണ്ടു. എങ്കിലും

തന്റെ പുത്രന്റെ മൊഴികളെ അത്രതന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നതിന് അവൾക്ക് സാധിച്ചില്ല.

"മകനേ, അതെ നീ മരിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ നിന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ പേരെങ്കിലും അവശേഷിക്കുമായിരുന്നു."

"ഇല്ലമ്മാ, ഞാൻ മരിച്ചാൽ എന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ പേർ ആചന്ദ്രതാരം നിലനിൽക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ശാശ്വതമായി അതിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ആളില്ലാതെവരും."

"അപ്പനും മൂത്തപ്പനും സമ്പാദിച്ച പേരും പെരുമയും കളഞ്ഞു കുളിച്ചു. ഇനി നിന്റെ സന്തതിയെക്കൊണ്ടു പിച്ചച്ചിരട്ടക്കുടി എടുപ്പിച്ചെങ്കിലേ നീ അടങ്ങു.

"ഇല്ല, അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഈ കുടുംബത്തിൽ ഉണ്ടാകയില്ല."

"അതു ഞാൻ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുവാനാണ്. ഇപ്പോഠംതന്നെ കയറിക്കിടപ്പാൻ വീടുപോലും ഇല്ലാതെയായല്ലൊ മകനെ. ഇനി നിനക്കും ഈ കുഞ്ഞിനും ഗതിയെന്തു?" അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. "നിന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ പേർ എത്ര വഷളായിപോയി?" അവർ ഗദ്ഗദത്തോടെ പറഞ്ഞു."

"എന്റെ മേലിലുള്ള ജീവിതം അതിനെ മുഴുവൻ മാച്ചു തൽസ്ഥാനത്തു മറെറാന്നിനെതന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുമെന്നു ഞാനിതാ സത്യംചെയ്യുന്നു."

ആ സംശയഗ്രസ്ഥമായ മാതൃഹൃദയം അതുകൊണ്ടും തൃപ്തിയടഞ്ഞില്ല. അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നും ഒരു

കുരിശുരൂപം എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു പുത്രന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ട് മേലിൽ നല്ലവനായി ജീവിക്കാമെന്നു് അതിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു സത്യംചെയ്യണമെന്നതന്നെ അവർ ആജ്ഞാപിച്ചു. മാത്രമല്ല അശേഷം സംശയിക്കാതെ കുരിശുരൂപത്തെ വാങ്ങി കയ്യിൽ ഉയത്തി പിടിച്ചുകൊണ്ടു മൂന്നു സത്യംചെയ്തു. "മേലിൽ എന്റെ അമ്മയും ലോകത്തിനും ദൈവത്തിനും ഒത്തവനായി അവക്കുവേണ്ടിമാത്രം ജീവിക്കാമെന്നും കഴിഞ്ഞ ജീവിതവൃത്തികളെ മേലിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഞാൻ ആവർത്തിക്കയില്ലെന്നും ഈ പാട്ടുപെട്ടു കിടക്കുന്ന കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ സത്യംചെയ്യുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം അവിടത്തെ വിലയേറിയ തിരുരക്തത്തിനു ഞാൻ പങ്കാളിയല്ലാതെ പോകട്ടെ. സത്യം, സത്യം, സത്യം."

ആനന്ദാതിരേകത്താൽ അസ്ഥിരചിത്തയായ ആ മാതാവു് സ്വപുത്രനെ മാറോടണച്ചാശ്ലേഷിച്ചു. ഒരു പൈതലിനെ എന്നപോലെ ആ യുവാവിനെ അവർ തന്റെ വക്ഷസ്സിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടു ചുംബനവർഷം ചൊരിഞ്ഞു് ആനന്ദാശ്രുവിൽ അയാളെ നീരാടിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

V

യുവാവിന്റെ കണ്ണുകൾ തെളിഞ്ഞു. അയാൾ തന്റെ മലിനപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തെ വിട്ട് മാനമായി ജീവിതശിഷ്ടം കഴിക്കുന്നതിനുതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തു്. അയാൾ ഹൃദയതാപത്തോടുകൂടി ചുറ്റും നോക്കി. അറിവുമതിയുമില്ലാതെ കിടന്ന തന്റെ പിതൃനേട്ടങ്ങൾ മുഴുവൻ ഇതിനകം അന്യാധീനപ്പെട്ടു എന്നും സമൂഹംതന്നെയും അന്നല്ലെങ്കിൽ അടുത്തദിവസം തനിക്കു നഷ്ടമായേക്കാമെന്ന നിലയിലാണു ഇരിക്കുന്നതെന്നും അപ്പോൾ മാത്രമാണു് അയാൾക്കു ബോധമുണ്ടായതു്. വല്ലതുമൊരു തൊഴിൽ ചെയ്തു ഉപജീവനം കഴിക്കുക എന്നു വച്ചാൽ അതിനും തൽക്കാലം ഒരു ചെറിയ മൂലധനമെങ്കിലും ക്രമാതെ കഴികയില്ലല്ലൊ. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തു്? മാളിക ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തു ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു ഒരു പരിശോധനനടത്തി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ജംഗമ സ്വത്തുക്കളിൽ ഒരെണ്ണമെങ്കിലും ബാക്കിയില്ല എന്നു അയാൾ കണ്ടു. "തന്റെ ഔദാര്യംകൊണ്ടു ഇത്രകാലവും ഉപജീവിച്ച സ്നേഹിതന്മാരേ ആശ്രയിക്കയോ? "അയാൾ വിചാരിച്ചു. തന്നെ ഒന്നുകൂടി അവഹേളനപാത്രമാക്കുന്നതിനു ഉപകരിപ്പിക്കുമെന്നല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ഫലവും അതുകൊണ്ടു ഉണ്ടാകയില്ല എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു മാത്രം പ്രജ്ഞ അയാൾക്കു അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു ബുദ്ധി തോന്നി അയാൾ ചോദിച്ചു "അമ്മാ ഇവിടത്തെ വീട്ടുകാരി എവിടെ, അകത്തെങ്ങും കാണുന്നില്ലല്ലോ?"

" 'ഇനി നിന്റെകൂട്ടത്തിൽ താമസിപ്പിക്കുന്നില്ല' എന്നുപറഞ്ഞു അവളുടെ അപ്പൻ വന്നു കൊണ്ടുപോയിട്ട് ആഴ്ച ഒന്നു കഴിഞ്ഞു ആകട്ടെന്നെങ്കിലും പട്ടിണികിടക്കാതെ അവിടെ കഴിയട്ടെ'.

"പെട്ടി പ്രമാണമെല്ലാം കൊണ്ടുപോയോ?"

"ഒരു കീറത്തുണിപോലും ഇവിടെങ്ങും ഇട്ടിട്ടില്ല. കുഞ്ഞിനെ കൊടുത്തയക്കുന്നതിനു ഞാൻ വിസമ്മതിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ കഴുത്തിൽ കിടന്ന മാലകൂടെ അഴിച്ചു കൊണ്ടു പോയി."

തന്റെ ഭാര്യയുടെ ആഭരണങ്ങളും വല്ലടത്തും പണയംവച്ചു കുറെ പണം വാങ്ങി വല്ലതുമൊരു ചെറിയ കച്ചവടം ആരംഭിക്കാമെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ആശ. പക്ഷെ അതു് ഇപ്രകാരം പരാജിതമായപ്പോൾ മറ്റു പോംവഴികളും കാണാതെ അയാൾ കുഴങ്ങി.

ചിന്താവിഷ്ടനായ ആ യുവാവു് നിദ്രാവിഹീനനായിതന്നെ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒരു കാലത്തു് തന്റെ ആശ്രിതനും ആത്മമിത്രവുമായിരുന്ന ചന്ദനപ്പറമ്പനെ കണ്ടു് തന്റെ മാനസാന്തരത്തെ അറിയിച്ചാൽ ആ സ്വാമിഭക്തൻ എന്തെങ്കിലും ഒരു പോംവഴി ഉണ്ടാക്കിത്തരുമെന്നുതന്നെ വിചാരിച്ചു അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ മാത്തുനേരെ ചന്ദനപ്പറമ്പിലേക്കു തിരിച്ചു. അതിനിടയിൽ ഒരു സംഗതിക്കുടി പ്രസ്ഥാപിക്കുവാനുണ്ട്. തന്റെ സ്വാമിയുടെ പ്രത്യാഗമനാനന്തരം രാച്ചിലെ വസ്തുവകകളും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചേൽപ്പിച്ചു് ഭരണകർത്തവ്യവും ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു എങ്കിലും ഗൃഹനാഥ

ന്റെ പ്രതിനിധിയായി ചന്ദനപ്പറമ്പിൽതന്നെ ഏതാനുംകാലത്തേക്കു കായ്ക്കാനേഷണങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ സ്വാമിയുടെ പ്രയാണം അപരിഹരിതമെന്നും ഈ നില തുടർന്നുകൊണ്ടു പോയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി പരുങ്ങലിലാകുമെന്നും കാണുകയാൽ ആ ഭക്തൻ പല തവണയും ഹൃദയവേദനയോടുകൂടി ഇണ്ടോഷിച്ചുനോക്കി. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല; അപേക്ഷിച്ചു, മാത്തുവിന്റെ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ അതൊന്നുംതന്നെ പതിഞ്ഞില്ല. കടശി കായ്ക്കാരനായിരുന്ന അയാൾ പാട്ടം വരവു മുതലുകളെ യജമാനനെ ഏൽപ്പിക്കാതെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൃതിയിൽ ചിലവുകൾക്കു വകനൽകാതേയും ഒരു ധിക്കാരപ്രകടനത്തിനു തന്നെ കോപ്പിട്ടു: അതിന്റെ ഫലമായി ആ സ്വാമിഭക്തൻ അടുത്ത സന്ദർഭത്തിൽതന്നെ തച്ചിലെ കായ്ക്കാനേഷണസംബന്ധമായ ചുമതലകളിൽനിന്നും വിമുക്തനാക്കുകയും അനന്തരം അയാൾ തച്ചിൽ തറവാട്ടിന്റെ വിധിവൈകല്യത്തിൽ ഹൃദയം ചുട്ട കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവിടം വിട്ട് യാത്രയാകുകയും ചെയ്തു. തന്റെ സ്വാമിയുടെ അധോൻമുഖമായ ത്വരിതപ്രയാണങ്ങൾക്കിടയിൽ അയാൾ സ്വഗൃഹത്തിലെ ചില്ലറ കായ്ങ്ങൾ മാത്രമനേഷിച്ചു രക്ഷിപ്പെട്ടിരുന്നു.

അന്നു പ്രഭാതത്തിൽ മാത്തു ചന്ദനപ്പറമ്പിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഗൃഹാധിപൻ തന്റെ പുത്രന്മാരോടുകൂടി വയലിൽ വേല ചെയ്തുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ സ്വാമിയുടെ അസാധാരണമായ ആഗമനവൃത്താന്തമറിഞ്ഞു് അയാൾ അത്ഭുതഭരിതനായി ഓടി വീട്ടിലെത്തി.

മാത്തു തന്റെ കേതനായ ഭൃത്യന്റെ ആദരബഹുമാനസമന്വിതമുള്ള സല്ക്കാരങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെട്ടു. കീറി നാറിയ ഒരൊറ്റ മുണ്ടോടുകൂടി തന്റെ മുമ്പിൽ ആസനസ്ഥനായിരിക്കുന്ന ആ ദുർഗ്ഗനെ കണ്ടുംതോറും കേതനായ ആ ഭൃത്യന്റെ ഹൃദയം ദഹിച്ചു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു.

"അവിടന്നു ഈ വേഷത്തിൽ ഇങ്ങോട്ടു പുറപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നില്ല. വിവരമറിയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ തന്നെ അങ്ങോട്ടു വരുമായിരുന്നല്ലൊ".

മാത്തുവിന്റെ നയനങ്ങളിൽ ചുടുകണങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായി ചന്ദനപ്പറമ്പൻ കണ്ടു "ദേഹത്തു ചളി പുരണ്ട നിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്റേതിനേക്കാൾ എത്ര ഭേദമാണെന്നു ഇപ്പോഴെനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നു. ചന്ദനപ്പറമ്പന്റെ ഭോഗമെങ്കിലും തച്ചിൽ മാത്തുവിനു കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കുഞ്ഞുപണിക്കരേ! ഞാൻ ഇന്നലത്തെ മനുഷ്യനായിട്ടല്ല ഇന്നുണ്ണന്നു്. നിങ്ങളെ കാണുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു് ചില പ്രത്യേക സംഗതികളെപ്പറ്റി ആലോചിപ്പാനാണു്"

"എനിക്കറിയാം. നിങ്ങളുടെ ഉപദേശമെങ്കിലും അന്നു ഞാൻ കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു ഈ നില വരികയില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും വന്നതു വന്നു. അതേപ്പറ്റി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഫലമില്ലല്ലോ. മേലിനി വേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിലതു് ആലോചിപ്പാനുണ്ടു്."

മാത്തുവിന്റെ സംസാരം സന്താപത്തേയും സന്തോഷത്തേയും ഒരുപോലെ ആ ഭൃത്യന്റെ ഹൃദയ

ത്തിൽ തിക്കി നിറച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു. "അവിടേക്ക് എന്തൊവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും ഇവനെക്കൊണ്ട് എന്തുമുപകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളണം. കാലക്കേടു പിടിച്ചു പ്രകൃതങ്ങൾ കണ്ടതുകൊണ്ടുള്ള സങ്കടമൊന്നുമാത്രമല്ലാതെ തിന്ന ചോറിനു നന്ദിയില്ലാത്തവനല്ല ചന്ദനപ്പറമ്പൻ എന്നവിടേയ്ക്കുമറിയാമല്ലൊ."

"എന്തെന്നറിഞ്ഞില്ല"

അയാൾ തലേദിവസത്തെ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും തൽഫലമായി തന്നിൽ ഉണ്ടായ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളെപ്പറ്റിയും മേലിനി എന്തെങ്കിലും ജോലി ചെയ്തു മാനമായി ഉപജീവനം ചെയ്യണമെന്നു താൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും തന്റെ ഭൃത്യനോടു വിശദമായി പറഞ്ഞു. വല്ലതുമൊരു കച്ചവടമോ മറ്റോ ചെയ്യുന്നതിനാണെങ്കിൽ തന്നെയും അതിലേക്കു മുടക്കുവാൻ ഒരു കാശിന്റെ വക തന്റെ പക്കൽ ശേഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അതിലേയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും ഒരു മാർഗ്ഗമാലോചിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് തന്റെ അഭിലാഷമെന്നും മറ്റും അയാൾ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. തന്റെ സ്വാമിയുടെ മാനസാന്തരം യഥാർത്ഥമെന്നോ ശാശ്വതമെന്നോ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു ആ ഭൃത്യനു സാധിച്ചില്ല. തന്റെ പക്കൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും സഹായം സ്വീകരിച്ചു വല്ല കള്ളുകിടങ്ങിലൊ ചാരായഷാപ്പിലൊ കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായമായിരിക്കാമിതെന്നും ഒരു പക്ഷെ സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു് അയാൾ ഇന്നു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ തന്നെയും ആ വഴിയെ അധികനാൾ തുടരുന്നതിനു ആ ധൂർത്തൻ ശക്തനാകയില്ലെന്നുംതന്നെ ചന്ദനപ്പറ

മ്പൻ വിചാരിച്ചു. അല്പസമയമാലോചിച്ചതിന്റെ ശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു.

"അവിടത്തെ തീരുമാനമറിഞ്ഞതിൽ എനിക്ക് അളവറ്റ സന്തോഷമുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ അഗതിയും പരാധീനക്കാരനുമായ ഞാൻ നിരുവിച്ചാൽ എന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. വയലിൽ പൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടേർ കാളയുണ്ട്. അതിൽ ഒരേരു വിറ്റിട്ടാണെങ്കിലും അവിടത്തെ ആവശ്യത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതു് എനിക്കു സന്തോഷമാണു്. ഇവനും ഇവന്റെ നേട്ടങ്ങളുമെല്ലാം തച്ചിലെ വക തന്നെ എന്നവിടേയ്ക്കറിയാമല്ലോ. എല്ലാം അവിടത്തെ ഇഷ്ടംപോലെ വിനിയോഗിക്കാം"

"നിന്റെ കാളകളെ വിറ്റു പണമുണ്ടാക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ലാ. മറിയക്കുട്ടിയെ(ഭാര്യ)കാരണവർ വന്നു വീട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയ വിവരം ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലൊ. ചന്ദനപ്പറമ്പൻ ചെന്നു യഥാർത്ഥം മുഴുവൻ ഭാര്യയോടു പറയണം. അവളുടെ ആഭരണങ്ങളും ഏതുവിധവും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിച്ചാൽ ശേണായിയുടെ അടുത്തോ മറ്റൊ പണയം വച്ചു കുറെ പണമുണ്ടാക്കി കച്ചവടം തുടങ്ങാമെന്നാണു് എന്റെ ആഗ്രഹം. അതിലേയ്ക്കു ഞാൻ പോകുന്നതു ഭംഗിയല്ല. അമ്മായപ്പനും മറ്റും എന്നെ കാണുന്നതുതന്നെ ഹിതകരമായിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ നീ തന്നെ പോയി മറിയക്കുട്ടിയുടെ പക്കൽനിന്നും ഏതുവിധത്തിലും ആഭരണങ്ങളും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരണം. അവിടെ ആരുമറിയാനിടയാകരുതു്. അറിഞ്ഞാൽ അവർ തരുവിക്കയുമില്ല."

തന്റെ സ്വാമിയുടെ അന്തർഗ്ഗതമെന്തെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ഏതായാലും മരുമകന്റെ മാനസാന്തരവൃത്താന്തം അറിഞ്ഞാൽ ശത്രുരൻ തന്നെ എന്തെങ്കിലും സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കുമെന്നും അതിനാൽ മാത്തുവിനേയുംകൊണ്ടു തന്നെ അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെടുന്നതാണു് നല്ലതെന്നും അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായം മാത്തുവിനു അത്ര തന്നെ സന്തോഷകരമായിരുന്നില്ല എങ്കിലും ചന്ദനപ്പറമ്പന്റെ നിർബന്ധപൂർവ്വമുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കു് ഒടുവിൽ അയാൾ വഴിപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്തു.

അന്നു സായാഹ്നത്തോടുകൂടി ചന്ദനപ്പറമ്പനും മാത്തുവുംകൂടി ഭോഗ്യാഗൃഹത്തിൽ എത്തി. തന്റെ മരുമകൻ പടികടന്നു വരുന്നതുകണ്ടു് ദർശനവശത്തു നിന്നിരുന്ന കാരണവർ അസഹ്യഭാവം നടിച്ചു് മറുപുറത്തേക്കു നടന്നുകളഞ്ഞു. അതു വാതൽക്കൽ വന്നു എത്തിനോക്കിയ ഗൃഹനായിക അത്യപ്തിയോടുകൂടി കതകു ചേർത്തടച്ചിട്ടു അവിടെനിന്നും നടകൊണ്ടു. ഈ സംഭവങ്ങൾ കണ്ട മാത്രയിൽ മാത്തുവിന്റെ ഹൃദയം തകർന്നുപോയി. അയാളുടെ വദനം വാടിക്കരിഞ്ഞ തളിരുപോലെ നിർജീവമായി. സാധു തിണ്ണയിലേക്കു വച്ച കാൽ പിൻവലിച്ചുകൊണ്ടു് മുറ്റത്തുതന്നെ നിന്നു. ചന്ദനപ്പറമ്പന്റെ നിർബന്ധപൂർവ്വമുള്ള അപേക്ഷമൂലമല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ അയാൾ അക്ഷണത്തിൽതന്നെ അവിടെനിന്നും പിന്തിരിയുമായിരുന്നു. ഗൃഹാധിപതികളുടെ അനാദരവുകളൊന്നും വകവയ്ക്കാതെ ചന്ദനപ്പറമ്പൻ പടിഞ്ഞാറുപുറം ചുറ്റി കാരണവരുടെ സന്നിധിയിലേക്കു ചെന്നു.

ഇതിനിടയിൽ ഒട്ടസമയം മുറത്തുതന്നെ നിന്നു കാൽ കുഴയുകയാൽ മാത്തു അല്പം കിഴക്കുമാറിയുള്ള കളപ്പുര യുടെ വരാന്തയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു പത്തായത്തിൽ കയറി ഇരുന്നു അല്പം വിശ്രമിച്ചു.

ദൃശ്യമായ അസുഖങ്ങൾ ഒന്നും ക്ലേശാതെ തന്നെ കാരണവർ ചന്ദനപ്പറമ്പനെ സ്വീകരിച്ചു ലോഭ്യഭോ ഷണം ചെയ്തു. അതിനിടയിൽ "മാത്തച്ചൻ" മറിയക്കു ട്ടിയെക്കൂടി കൊണ്ടുപോകുന്നതിനാണ് വന്നിരിക്കുന്നതെ ന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഴയ ജീവിതമുറയെല്ലാം നവീ കരിച്ചു ഒരു പുതിയ ജീവിതമാരംഭിച്ചിരിക്കയാണെന്നും അയാൾ കാരണവരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. പ്രഥമദർശന ത്തിൽ തന്നെ ഇത്ര അനാദരവു കാണിക്കയാൽ സഫാ യാഭ്യർത്ഥന നേരിട്ടു ചെയ്യുന്നതു ഒരുപക്ഷേ സാഹസ മായേക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ചു "ചന്ദനപ്പറമ്പൻ" ഏതു വഴി ക്കെങ്കിലും കുറേ പണം കിട്ടിയാൽ മാത്തച്ചൻ ഒരു ചില്ലറ കച്ചവടം തുടങ്ങണമെന്നാണ് തീരുമാനിച്ചിരി ക്കുന്നതു്. പക്ഷേ തൽക്കാലം പണത്തിനു ഒരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ ഒരേർ കാളയെ വിറ്റു അല്പം വല്ലതുമുണ്ടാക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കയാണ്. എന്നാൽതന്നെയും അതുകൊണ്ടു് എന്താകുവാനാണ്. തന്നെയുമല്ല വീട്ടിലും വല്ലതും നാഴി കിട്ടിയാൽ വേണ്ട തുപോലെ ആക്കിയഴിക്കുവാൻ ആളില്ലെങ്കിൽ കുഴപ്പ മല്ലേ. അതുകൊണ്ടു തടസ്സമൊന്നും പറയാതെ മറിയ ക്കുട്ടിയെക്കൂടി അയക്കണം എന്നു തങ്ങളുടെ ആഗമനോ ദ്ദേശ്യത്തെ ഒരുതരത്തിൽ കാരണവരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം പണസഹായം ലഭിക്കണമെന്നുള്ള

താണെന്നു കാരണവരെ "പച്ചക്കു" മനസ്സിലാക്കുന്നതു പോരായ്കയാണെന്നും അതിനാൽ ഭാര്യയെ ക്രൂട്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ വന്നു എന്നു ഭാവിക്കുന്നതു യുക്തമെന്നും മറിയക്കുട്ടിക്രൂടി ഒരുമിച്ചു പുറപ്പെടുന്നതായാൽ സ്വസ്വാമിയുടെ ഹിതാനുസരണം ആഭരണങ്ങളും സ്വാധീനമാക്കുന്നതിനു വിഷമമില്ലെന്നുമായിരുന്നു ആ ബുദ്ധിമാൻ വിചാരിച്ചതു്. പക്ഷേ കാരണവരുടെ അടുത്തു് ഈ പിത്തലാട്ടങ്ങളും ഒന്നും നടപ്പില്ലെന്നു ചന്ദനപ്പറമ്പനു ക്ഷണംതന്നെ മനസ്സിലായി. "അക്കായ്മും നടപ്പില്ല. അവശ്യക്കിവിടെ പട്ടിണിക്രൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ വകയുണ്ടു്. കഴിഞ്ഞിടത്തോളം പൊറുതിയും പട്ടിണിയും കൊണ്ടു മതിയായി. അവനിനി എന്തായാലും നേരേയാവില്ല. പണിക്കരു കാളവിറ്റു പണം കൊടുത്താൽ അതും നാളെ വല്ല കള്ളുകിടങ്ങിലും ചെലവെഴുതുകയേയുള്ളൂ" എന്നു് കാരണവർ ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞു. എത്രതന്നെ നയോപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടും കാരണവർ വഴിപ്പെടുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു് ഒടുവിൽ നിരാശാവശനായി അയാൾ പിൻതിരിഞ്ഞു. എന്നാലിനി മറിയക്കുട്ടിയെ കണ്ടു യാത്ര പറഞ്ഞിട്ടു തങ്ങൾ മടങ്ങുകയാണെന്നു് ചന്ദനപ്പറമ്പൻ അറിയിച്ചു. "നേരം അസമയമായല്ലൊ. ഇപ്പോൾ നീ പോകേണ്ട. കാലത്തെയാവട്ടെ" എന്നു കാരണവർ നിർബന്ധിച്ചു. പണിക്കർക്കു ഉറങ്ങുവാൻ തയ്യാറാക്കുവാൻ വേണ്ടി കോപ്പുകളും പാത്രങ്ങളും ഉടൻ തന്നെ സജ്ജമാക്കപ്പെട്ടു.

തന്റെ സ്വാമിയുടെ അഭിമാനപ്രകൃതവും ഭാര്യവീട്ടുകാരുടെ അന്നത്തെ അനാഭാരവും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന

പണിക്കർ മാത്തു അന്നു നിരാഹാരവ്രതത്തിനു തന്നെ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുമാനിക്കയാൽ കാരണവരുടെ സല്ക്കാരങ്ങളും ഒന്നും തന്നെ സ്വീകരിക്കയുണ്ടായില്ല. താൻ നേരത്തെ വഴിക്കു ഉണ്ണുകഴിച്ചതാണെന്നും അതിനാൽ രാത്രി ഇനി അധ്വാനിക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു അയാൾ കാരണവരുടെ ക്ഷണത്തെ നിരസിച്ചുകളഞ്ഞു. അടുത്ത പ്രഭാതമാകുമ്പോഴേക്കു ഗൃഹാധിപർ ഒരുപക്ഷെ തങ്ങളുടെ അനാദരനയത്തെപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതിനും സ്വ സ്വാമിയേ യഥായോഗ്യം സ്വീകരിച്ചാദരിക്കുന്നതിനും ഉദ്യുക്തരായേക്കുമെന്നുതന്നെ കുഞ്ഞുപണിക്കർ വ്യാമോഹിച്ചു. അതിനാൽ ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ തിരിച്ചു പുറപ്പെടണമെന്നുള്ള മാത്തച്ചന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു അയാൾ വഴിപ്പെട്ടില്ല.

പണിക്കർ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ തന്നെ മാത്തുവിനു് ആ രാത്രി ആഹാര രഹിതനായി കഴിച്ചു കൂട്ടേണ്ടി വന്നു. ഏകദേശം പത്തുരാച്ചെന്നു വീട്ടുകാരും വേലക്കാരും അത്താഴം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ഒരു ഭൃത്യൻ വന്നു "മാത്തച്ചനു അത്താഴം വേണമെങ്കിൽ വരാം" എന്നു ക്ഷണിച്ചു. അയാൾ കരളു വെന്ത വേദനയോടുകൂടി ഭൃത്യനെ ഉഗ്രമായി ഒന്നു നോക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. രണ്ടു മൂന്നു പരിചാരകന്മാർ വീണ്ടും ക്ഷണത്തെ ആവർത്തിച്ചു. യുവാവു് ഓരോ തവണയും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഹൃദയവേദനയോടുകൂടി അവരുടെ ക്ഷണത്തെ നിരാകരിച്ചു. ഒടുവിൽ ക്ഷണിക്കുവാൻ വന്ന ഭൃത്യനെ തടഞ്ഞുകൊണ്ടു് "ആ പട്ടിക്കു ചോറുകൊടുത്തിട്ടു പോയിക്കിടന്നൊറങ്ങടാ ചെറുക്കാ. വേണ്ടാത്തവരേ എന്തിനിതു

തെരുക്കി ഉരുട്ടുന്നു. തച്ചിലെപോലെ അമ്മുകുറി ഇ
ബി നാരങ്ങാ ഒന്നും ഇവിടില്ല. മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഉ
ണ്ടാൽ മതി'' എന്നു ഗൃഹനായിക ഉത്ഘോഷിച്ച ഒരു
ഉച്ചരവണം ആകാശമണ്ഡലത്തിലേക്കുയർന്നു പൊ
യിഞ്ഞു.

എല്ലാവരും നിദ്രാധീനരായി. സമയം അർദ്ധരാ
ത്രി കഴിഞ്ഞു: കണ്ണുപണിക്കർ പത്തായത്തിൽ തന്നെ
ഭിത്തിയിൽ ചാരിയിരുന്നു ഗാഢനിദ്ര ചെയ്യുന്നു. മാണു
അപ്പോഴും പത്തായപ്പുലകയിൽ ഉന്തിയ ചൊട്ടവാരം
പിടിയിൽ ഒന്നിനു മീതെ ഒന്നായി സ്ഥാപിച്ച കൈ
ത്തലങ്ങൾക്കുപരി, നാടിയെ താങ്ങി ചിന്താഭരിതനായി
ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളു. പ്രധാന കെട്ടിന്റെ കിഴക്കേ അ
റയുടെ കിഴക്കോട്ടുള്ള കതകു തുറന്നു കൈയിൽ ഒരു വി
ളക്കുമേന്തി ആരോ പുറത്തേക്കിറങ്ങുന്നതായി അപ്പോഴാ
യുവാവു കണ്ടു. വമ്പിച്ച ഗൃഹങ്ങളിലെ പല കായ്ത്തി
രക്കുകളിൽ ഒന്നു അതും എന്നു കരുതിയ മാണു അതിൽ
അത്രതന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചില്ലാ എങ്കിലും ആ രൂപം ക്രമേണ
കളപ്പുരയുടെ നേർക്കു തന്നെ ദീപവുമായി വരുന്നു എന്നു
കണ്ടു് അയാൾ തന്റെ മാന്ദ്യാവസ്ഥയിൽ നിന്നുമുണർന്നു
തലയുയർത്തി അതാരെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അയാൾ
അത്യുത്കണ്ഠിതനായി അവിടെ തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടി
രിക്കുന്നതിനിടയിൽ തന്റെ പ്രേമധാമം, നാലിൽപരം
കൊല്ലം അഗണ്യകോടിയിൽ താൻ തള്ളിയിട്ടിരുന്ന ആ
പെൺകിടാവു് തന്റെ സുഖദുഃഖാദികളിൽ ഒരുപോ
ലെ പങ്കാളിയാകേണ്ട തന്റെ സഹധർമ്മിണി അടുത്ത
തായതു് തന്റെ പ്രാണേശ്വരനെ നോക്കിക്കൊണ്ടും

കൈയിലിരുന്ന ഒരു ഭാണ്ഡത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആദരസമന്വിതം സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ഇവിടത്തെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം അപ്പിച്ചനോട് കുഞ്ഞുപണിക്കർ പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. അപ്പിച്ചൻ കണിശമായും എന്നെ ക്രൂട്ടത്തിലയയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതാ ഇതുകൊണ്ടു വല്ലിടത്തും വച്ചു കുറെ പണം വാങ്ങി ഇപ്പോൾ കായ്യം നടത്തണം. ഇനി ഒരു നിമിഷവും ഇവിടെ താമസിക്കണ്ട. എനിക്കതു സഹിക്കവയ്യ. എന്നെ കൊണ്ടുപോകാനായി ഇനി ഇങ്ങോട്ടൊട്ടു വരികയുംവേണ്ട. ഞാൻ ക്രൂടിവന്ന ക്രൂട്ടത്തിൽ താമസിക്കാൻ കാലമാകുമ്പോൾ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു വന്നുകൊള്ളാം. ഇവളുടെ കണ്ണുകൾ ഇനി എന്നു തുറക്കുന്നോ എന്തോ, ദൈവത്തിനു മാത്രമറിയാം". ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് അവൾ പ്രത്യുത്തരത്തിനു കാത്തുനില്ക്കാതെ ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അവിടെ നിന്നും യാത്രയായി. "അമ്മച്ചിയോ മറേറാ അറിഞ്ഞാൽ....." എന്നു തന്റെ തിടുക്കമായ മടക്കത്തിനുള്ള സമാധാനം അർദ്ധോക്തിയിൽ അവസാനിപ്പിച്ചിട്ട അവർ അല്പനിമിഷത്തിൽ അവിടെ നിന്നും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. അത്ഭുതഭരിതനായ മാത്തു സുഷുപ്തിയിൽ നിന്നുമുണർന്നു മുമ്പിലിരുന്ന ഭാണ്ഡമെടുത്തു നോക്കിയതിൽ അതു നിറയെ പൊൻപണ്ടങ്ങളാണെന്നു മനസ്സിലായി. തന്റെ അഭിലാഷം അപ്രതീക്ഷിതമായ വിധത്തിൽ സഫലമായതിനെക്കാൾ തന്റെ കളത്രത്തിന്റെ ധർമ്മബോധത്തേയും അവൾക്കു തന്നോടുള്ള അതിരറ്റ സ്നേഹബന്ധത്തേയുംപറ്റിയുള്ള ചിന്ത അയാളെ അത്ഭുതപരവശനാക്കി. "അവൾക്കനുരൂപനായി ഇനി

യെങ്കിലും ഞാൻ ജീവിക്കും" എന്നൊരു പ്രതിജ്ഞാവചനം ഇത്തരുണത്തിൽ അയാളുടെ അധരപുടങ്ങളിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിച്ചു. അടുത്തക്ഷണത്തിൽ നിദ്രാധീനനായിരുന്ന കുഞ്ചുപണിക്കരേ വിളിച്ചുണർത്തിക്കൊണ്ട് മാത്തു അവിടെ നിന്നും യാത്രയായി.

VI

മാത്തുത്തരകന്റെ ഉല്ക്കർഷസോപാനം ഇവിടെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നതു്. ഭാഗ്യയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ലഭിച്ച ആഭരണങ്ങളെ ആലപ്പുഴെ രങ്കശേണായിയുടെ പക്കൽ പണയം വച്ചു നാന്നൂറില്പരം രാശി കടം വാങ്ങിയെന്നും അതല്ല കൊച്ചിയിൽ ഒരു സേട്ടുവിന്റെ പക്കലാണ് പണയംവച്ചതെന്നും രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ട്. അതെന്തായാലും കണ്ണീരിൽ മുങ്ങിയ ആ മഹാരഥൻ കനകവും കൊണ്ടു തന്നെ ഉയരുന്നതിനു ദൃഢപ്രതിജ്ഞനായിരുന്നു; അയാൾ അതു നിവർത്തിക്കയും ചെയ്തു.

പണം അരുടെ പക്കൽനിന്നും ലഭിച്ചിരുന്നാലും അതിനെ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ ഉപദേഷ്ടാവായി ഉപകരിച്ചതും ആദ്യകാലത്തു വേണ്ട സഹായങ്ങൾ നല്കിയതും അന്നു് ആലപ്പുഴത്തെ ഒരു വണിക്പ്രമുഖനായിരുന്ന രങ്കശേണായിയായിരുന്നു എന്നുള്ളതിലേക്കു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. പിതാവായ തയ്യിന്റെ കാലത്തു കച്ചവടസംബന്ധമായി ആലങ്ങാട്ടു നിന്നും നിരവധി സഹായങ്ങൾ ശേണായിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നതിനാലും പ്രത്യേകിച്ചു ശേണായിയുടെ അന്നത്തെ പ്രതാപത്തിനെല്ലാം പ്രധാന

കാരണം ആ സചിവപ്രവീണനായിരുന്നതുകൊണ്ടും തച്ചിൽതറവാടിന്റെ നാമം തന്നെ അയാൾ കേൾക്കയോട്ടക്കുടി മാത്രമായിരുന്നു സ്മരിച്ചിരുന്നതു്. തയ്യുമാപ്പിളയുടെ അനന്തരാവകാശിയായ പയ്യൻ ഒരു ധൂർത്തനും ആ ഭാസനുമായിത്തീർന്നു എന്നു കേട്ടതിൽ ശേണായിയ്ക്കോളം വ്യസനിച്ചവരും അധികമാരും കാണുകയില്ല. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കയിലാണു് മാഞ്ഞുവും ചന്ദനപ്പറമ്പനും കൂടി ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ആലപ്പുഴെ എത്തിയതു്. തങ്ങൾക്കു സുപരിചിതനായ രങ്കശേണായിയുടെ കടയിൽ പോയി ചരക്കെടുക്കുന്നതിനു ലജ്ജിച്ചു മാഞ്ഞു മറെറാരു കടയിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിക്കു് യാദൃശ്ചികമായി രങ്കശേണായിയെ കണ്ടുമുട്ടി എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ചു വീട്ടിൽ പോയി എന്നും തന്റെ ഭൂതകാലചരിതത്തേയും ജീവിതനവീകരണനിശ്ചയത്തേയുംപറ്റി ആ യുവാവു് സലജ്ജം ആ വണിക്കു് ശ്രേഷ്ഠനോടു പറഞ്ഞു എന്നും തന്റെ അഭ്യുദയകാരണമായിരുന്ന തയ്യുമാപ്പിളയുടെ മകന്റെ മാനസാന്തരവൃത്താന്തശ്രവണത്തിൽ സന്തോഷം തോന്നി ശേണായി ആ യുവാവിനു വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുത്തു എന്നുമാണു് ഐതിഹ്യം. അയാൾ പറഞ്ഞു.

"നീ യുവാവാണു്. പണമുപയോഗിക്കേണ്ട പ്രായംപോരെങ്കിലും പോലും നീ പഠിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ സ്വന്തമായി കച്ചവടം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു കച്ചവടസംബന്ധമായി അല്പം പരിശീലനം സമ്പാദിക്കയാണു നന്നെന്നു തോന്നുന്നു. എന്താ അപ്രിയമുണ്ടോ?"

മാത്തു:—"ശേണായി ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടപ്പെട്ട ഒരാളാണെന്നു് എനിക്കറിയാം. അതിനാൽ ഇവിടത്തെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ഒരുക്കമാണു്."

അന്നു തന്നെ മാത്തു രങ്കശേണായിയുടെ കടയിൽ ഒരു അസിസ്റ്റണ്ടായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു എങ്കിലും ആ ജോലിയിൽ തന്നെ അധികദിവസം തുടരുന്നതിനു അയാൾക്കിടയായില്ല. കമ്പനിയാരുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഏതാനും തടികൾ തന്നാണ്ടിൽ വെട്ടിയിറക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിലേക്കു് രങ്കശേണായി ഉടമ്പടി ചെയ്തിരുന്നതനുസരിച്ചു് ആവശ്യമായ തേക്കുതടികൾ ഉടനെ വെട്ടിയിറക്കി ആലപ്പുഴ തുറമുഖത്തു് ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു കാണിച്ചു് കമ്പനിയാരുടെ ഒരു സാധനം സർക്കാർവഴി ശേണായിക്കു ലഭിച്ചു. കായ്മും അടിയന്തിരമായി നടത്തേണ്ടതാകയാൽ അതിലേക്കു വിശ്വസ്ഥനും സമർത്ഥനുമായ ഒരാളെ തന്നെ നിയോഗിക്കേണ്ടതാണെന്നു ശേണായിക്കു തോന്നി. അപ്പോഴത്തെ പരിചയംകൊണ്ടു് മാത്തുവിൽ ശേണായിക്കു സാമാന്യമായ തൃപ്തി തോന്നുകയാൽ പ്രസ്തുതജോലിക്കായി മാത്തുവിനെ തന്നെ വേണ്ട പണവും ആളും കൊടുത്തു് കിഴക്കൻമലകളിലേക്കു നിയോഗിച്ചു. ശേണായിക്കു അക്കൊല്ലം സർക്കാരിൽനിന്നും കുത്തക കിട്ടിയിരുന്ന 5000 കൂറ്റി തേക്കുതടികളെ അച്ചൻകോവിൽ മലകളിൽനിന്നും അഞ്ചു മാസത്തിനുള്ളിൽ വെട്ടിയെറിച്ചു് ആനപ്പുണിയും തീർത്തു് ആറു പെരുങ്കുന്നതിനു മുമ്പായി ആറാം വക്കത്തെത്തിക്കേണ്ട മുമതല അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിക്കു്

എത്ര വിഷമമേറിയ ഒന്നാണെന്ന് പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. ഈ വക വിഷമങ്ങളെല്ലാം അതിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ ശേണായി മാഞ്ഞുവിനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. എങ്കിലും ധീരനും ആത്മവിശ്വാസിയുമായിരുന്ന ആ യുവാവ് ചഞ്ചലരഹിതനായിത്തന്നെ മുമ്പോട്ടു തന്നെ. ശേണായി കൊടുത്ത പണവും കൊണ്ട് കത്തിയതോട്ടിലെത്തി മാതാവിനോട് അനുവാദവും വാങ്ങി ചന്ദനപ്പറമ്പനോട്ടക്കുടി അയാൾ ഉടൻ തന്നെ അച്ചൻകോവിൽമലകളിലേക്കു തിരിച്ചു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കിടക്ക് വേലകളെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി ആറുവക്കത്തു തടിയുമടിപ്പിച്ചു് നദി പെരുകുന്ന സമയം നോക്കി തടി ആറ്റിലിറക്കുവാൻ തക്ക സമയത്തു ചെന്നുചേരാമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മാഞ്ഞുവും പണിക്കരും തിരിച്ചു് ആലപ്പുഴെ എത്തി ശേണായിയെ വിവരമറിയിച്ചു. മാഞ്ഞുവിന്റെ ഉത്സാഹശീലവും പരിശ്രമവും കണ്ടു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുകയാൽ രങ്കശേണായിക്ക് അയാളുടെ പേരിൽ അതിയായ സന്തോഷവും തൃപ്തിയും തോന്നി. നദി പെരുകുന്ന സമയം നോക്കി ആവശ്യമുള്ള ആൾശേഖരത്തോടുകൂടി മലയിൽ തന്നെ പാർത്തു കൊള്ളുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശത്തോടും ആവശ്യമുള്ള പണത്തോടുംകൂടി ശേണായി മാഞ്ഞുവിനെ വീണ്ടും യാത്രയാക്കി.

മേടമാസം കാലം. അതിവർഷമുണ്ടായി തടിയിറക്കുന്നതിനു വേണ്ടത്തക്ക ജലപ്പെരുപ്പമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ എങ്ങിനേയും ഒന്നൊന്നരമാസം കൂടി കാത്തിരിക്കാതെ തരമില്ല. എതായാലും അതിനിടയിൽ വീട്ടിലെത്തി

അമ്മയെ കണ്ടിട്ടു മലയിലേക്കു തിരിക്കാം എന്നുതന്നെ തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ടു് മാത്തുവും ചന്ദനപ്പറമ്പനും ക്രൂടി അന്നു രാത്രി ആലപ്പുഴനിന്നും കുത്തിയതോട്ടിനു പുറപ്പെട്ടു. വള്ളം കായലിൽ വീണ്ണമാത്രയിൽ വടക്കു പടിഞ്ഞാറു് മാറി അല്പം കാറുകണ്ടു എന്നു വള്ളക്കാരൻ പറഞ്ഞു. ഒന്നു രണ്ടു നാഴികകളുള്ളിൽ കായലിൽ വലിയ അടവും കോളുമായി. തുമ്പിക്കൈവണ്ണത്തിൽ പെരുമാരിയും കൊണ്ടുപിടിച്ചു. വള്ളക്കാരൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കരയടുപ്പിച്ചു വള്ളം കെട്ടിയിട്ടു. കോളിന്റെ ശക്തി കൊണ്ടു വള്ളം മറിയുമെന്നു തന്നെ സംശയിക്കയാൽ കണ്ണു ചിമ്മാതെ തന്നെ യാത്രക്കാർ ആ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടി. പ്രഭാതമായതോടുകൂടി കാറും കോളും മഴയും എല്ലാം അല്പമൊന്നു ശാന്തമായി. യാത്രക്കാർ പന്നകം നീക്കി പുറത്തേക്കു നോക്കി. രുധിരവർണ്ണമായി കൊഴുത്തു പെരുകിയ കായലിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു് എന്തോ വിസ്തൃതമായ ഒരിരുമ്പടലം കണ്ടു എന്നവക്കു തോന്നി. എങ്കിലും അപ്പോഴും നല്ല പ്രകാശം വീണിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ അതെന്തെന്നു തിരിച്ചറിവാൻ തരപ്പെടാതെ കുഴങ്ങി. ഏതാനും നിമിഷങ്ങളും കൂടി കഴിഞ്ഞു "പെരുംതടി അങ്ങത്തെ, പെരുംതടികളു ലച്ചക്കണക്കിനല്ലയൊ ഒഴുകി വരണതു്" എന്നു വള്ളക്കാരൻ അത്ഭുതഗർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സംഭ്രമമോ സന്തോഷമോ മാത്തുവിന്റെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു തിളച്ചു തുടങ്ങി. വള്ളം കായലിന്റെ നടുക്കോട്ടു തന്നെ വിട്ടു. തന്റെ കണ്ണുകളം തന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നോ എന്നു മാത്തു സംശയിച്ചു. അയാൾ പല തടികളേയും അട

ത്തു പരിശോധിച്ചു. "ര. ശേ. ത. മാ." (രങ്കുശേണായിക്കു് തച്ചിൽ മാത്തു) എന്നു് അവ ഓരോന്നിലും കൊത്തിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അയാൾ സന്തോഷാധിക്യത്താൽ ഒന്നു തുള്ളിച്ചാടുകതന്നെ ചെയ്തു.

പ്രതീക്ഷിതസമയത്തിനു രണ്ടുമാസം മുൻപുതന്നെ ദൈവഗത്യാ തടികൾ തുറമുഖത്തെത്തിക്കുന്നതിനും ഉടമ്പടിയനുസരിച്ചുള്ള പണം വാങ്ങിക്കുന്നതിനും ശേണായിക്കു സാധിച്ചു എങ്കിലും ആ ധാർമ്മികൻ ആ വകയിൽ തനിക്കു ചിലവായിട്ടുള്ള തുക മാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു് ബാക്കി തുക മുഴുവനും മാത്തുവിനുതന്നെ കൊടുത്തു. യുവാവിന്റെ സ്ഥിര പരിശ്രമശീലത്തിലും അയാളുടെ ദൈവാധീനത്തിലും ദൃഢവിശ്വസ്ഥനായ ആ വണിക്ക് ശ്രേഷ്ഠൻ മാത്തുവിനു് ഒരു ശോഭനമായ ഭാവിയെതന്നെ ദീർഘദർശനംചെയ്തു. "കഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തിൽ നിനക്കുള്ള പശ്ചാത്താപംകണ്ടു് ഈശ്വരൻ നിന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കയാണു്. ഈ രീതിയിൽ പോയാൽ മേലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടാക്ഷം നിനക്കുണ്ടാകും. പഴയ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു പിൻതിരിയാതിരിപ്പാൻ ഇനിയെങ്കിലും നീ ശ്രമിക്കണം. ഇതാ ഈ തുക മാനമായ എന്തെങ്കിലും ജോലി ആരംഭിക്കുന്നതിനും തൽക്കാലം അന്യാധീനപ്പെട്ടുപോയ തറവാട്ടിനെ എങ്കിലും തിരിച്ചെടുത്തു സുഖമായി താമസിക്കുന്നതിനും ധാരാളം മതിയാകും. ഇതു ഞാൻ തരുന്നതല്ല ഈശ്വരൻ നിനക്കു തന്നിരിക്കുന്നതാണു്. നീ യോഗ്യനെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടന്നപക്ഷം മേലാൽ എന്തെങ്കിലും സഹായം ഞങ്ങളും ചെയ്തു

തരുന്നതാണ്.' എന്നുപറഞ്ഞു ശേണായി മാത്തുവിനെ യാത്രയാക്കി.

അയാൾ തന്റെ ദാതാവിനെ ഭക്തിപൂർവ്വം നമസ്കരിച്ചിട്ട് പണവുമായി വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. സഹൃഹത്തിലെത്തിയിട്ട് അയാൾ ആദ്യമായി ചെയ്തത് തച്ചിൽ ഗൃഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന കട ബാദ്ധ്യതകൾ തീർക്കുകയും പണയം വച്ചിരുന്ന ഭാര്യയുടെ വക പണ്ടങ്ങൾ തിരിച്ചെടുപ്പിച്ചു് ചന്ദനപ്പറമ്പന്റെ കൈവശം രഹസ്യമായി തിരിച്ചേൽപ്പിച്ചുകൊടുക്കയുമായിരുന്നു. വീട്ടിലേക്കു അത്യാവശ്യം വേണ്ട തട്ടുമുട്ടുസാമാനങ്ങൾ എല്ലാം സജ്ജീകരിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്റെ ഭൃത്യനോ, സഹായിയോ, മിത്രമോ ആയ ചന്ദനപ്പറമ്പനും സാമാന്യം ഭേദമായ ഒരു കെട്ടിടം പണികഴിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ ആശ്രിതവത്സലൻ വൈമുഖ്യം കാണിച്ചില്ല. തന്റെ യജമാനന്റെ ജീവിതവൃതിയാനം ക്ഷണികമല്ലെന്നും ദൈവാധീനം ധാരാളമായി അയാളിൽ വർഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്നും കണ്ട ചന്ദനപ്പറമ്പൻ പണ്ടു സംഭരിച്ചുവച്ചിരുന്നതിൽ ഒന്നു രണ്ടു കുടങ്ങൾ യഥാവസരം അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തു സഹായിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധനായി എന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. ഏതായാലും മാത്തുവിന്റെ മഹാലക്ഷ്മി ഒന്നിനൊന്നു ഉദാരപൂർവ്വം അയാളെ കടാക്ഷിച്ചുതുടങ്ങി. ശേണായിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ചുക്കു മുളക മുതലായ മലംചരക്കുകൾ ശേഖരിച്ചു വിദേശികളായ കപ്പൽക്കാരുമായി നേരിട്ടു കച്ചവടമാരംഭിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി എന്നീ ഗവർമെന്റുകളിൽനിന്നും കുപ്പിണികൾ മൊ

ത്തമായി കുത്തകപിടിച്ചു തടി വെട്ടി ഇറക്കി വിദേശികളുമായി വിപുലമായ കച്ചവടമാരംഭിക്കയും ചെയ്തു.

VIII

൯൩൨-ൽ സാമൂതിരിയും കൊച്ചിയുമായി ഒരു തക്കമുണ്ടായി. അക്കാലത്തു് **ആലങ്ങാട്ടു്**, പറവൂർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളും കൊച്ചിയുടെ സാമന്തരാജ്യങ്ങളായിയിരുന്നു. കൊച്ചി സാമൂതിരിക്കു കപ്പം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ സാമൂതിരിയുടെ മേൽക്കോയ്മ **ആലങ്ങാടി**നേയും പറവൂരേയും ബാധിക്കുമെന്നും അതിനാൽ **ആ** നാടുവാഴികൾ മേലാൽ കൊച്ചീക്കു കപ്പം കൊടുക്കാതെ തനിക്കുതന്നെ കപ്പം തരേണ്ടതാണെന്നും സാമൂതിരി വാദിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ കക്ഷത്തിൽനിന്നും പെരുമ്പടപ്പിന്റെ തലവലിക്കുന്നതിനു ഇതുതന്നെ തരമെന്നുകണ്ടു കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂറിനോടു സഹായമപേക്ഷിച്ചു. അന്നു തിരുവിതാംകൂർ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ഉമയമ്മറാണിയുടെ ആനുകൂല്യത്താൽ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സാമൂതിരിയെ കൊച്ചിയിൽനിന്നും പായിക്കുകയും **ആ** യുദ്ധത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിനു നേരിട്ട കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലമായി **ആലങ്ങാട്ടേയും** പറവൂരേയും മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

൯൩൨-ൽ തന്നെ അയ്യപ്പൻ മാത്താണ്ഡൻ ഭരണകാലഗതിയടഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ വക്കീൽ സുബ്ബയ്യൻ **ആലങ്ങാട്ടു്**, പറവൂർ രാജ്യങ്ങളുടെ മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല.

ൻനൻ ആദ്യ ഘട്ടത്തിൽ പറവൂർ തമ്പുരാനേ സ്ഥാന
ത്യാഗം ചെയ്യിച്ചു ആ രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു
ചേർത്തു. അനന്തരം സുബ്ബയ്യന്റെ അത്യാഗ്രഹം ആല
ങ്ങാടിനെ വട്ടമിട്ടു നൃത്തംചവിട്ടി. പ്രബലരായ തിരു
വിതാംകൂർകാരോട് എതിർത്തു നിൽക്കുക സുസാദ്ധ്യമ
ല്ലെന്നും വല്ലതുമൊരു അടുത്തുൺ ലഭിച്ചാൽ സ്ഥാനത്യാ
ഗം ചെയ്ത രാജ്യം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നും ആ
ലങ്ങാട്ട തമ്പുരാന് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ
അത്യാഗ്രഹിയായ സുബ്ബയ്യൻ അതിനുപോലും വഴിപ്പെ
ട്ടില്ല. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഏതാനും മാസക്കാല
ത്തേയ്ക്കു തുടർച്ചയായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടന്നു. ഒട്ട
വിൽ ആലങ്ങാട്ടേ പ്രതിനിധിയും തിരുവിതാംകൂർ ദള
വായുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തി കാര്യങ്ങൾ പറ
ഞ്ഞൊതുക്കുന്നതിനു ഇരുപക്ഷക്കാരും സമ്മതിച്ചു. ആല
ങ്ങാട്ട തമ്പുരാന്റെ പ്രതിനിധിയായി നിയുക്തനായതു
തച്ചിൽ മാത്തുതന്നെയായിരുന്നു. "അച്ഛനും മുത്തച്ഛ
നും ഞങ്ങൾക്കുപകരിച്ചു. അതുപോലെ ഈ സന്ദർഭ
ത്തിൽ മാത്തുവും ഇവിടേക്കുപകരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു്
വിശ്വാസമുണ്ടു്. രാജ്യം പോയാലും പണിക്കുടാതെ
എനിക്കും എന്റെ ഉണ്ണികൾക്കും കഴിപ്പാനുള്ള വക
എങ്കിലും നീ നേടിക്കൊണ്ടു വരാതിരിക്കയില്ലെന്നു് എ
നിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടു്." മാത്തുവിനെ യാത്രയാക്കുന്ന
സന്ദർഭത്തിൽ മങ്ങാട്ട മൂപ്പിള അരുളപ്പാടായി.

ചുമതലയേറിയ ഈ ദൗത്യത്തെ മാത്തു സസ
ന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനു
തിരുമുൽക്കാഴ്ച വയ്ക്കുന്നതിനായി എന്തൊരു സാധനമാ

ണ്ട് താൻ കൊണ്ടുപോകേണ്ടതു് എന്നതിനേപ്പറ്റി അ
യാൾ ഗാഢമായി ആലോചിച്ചു. ആലങ്ങാട്ടേ ഭദ്രദേവ
തയായ മഹാലക്ഷ്മി ഒരു കനകപദ്മത്തിൽ ആരൂഢയാ
യി നിൽക്കുന്ന വിഗ്രഹം അയാളുടെ ഓമ്മയിലെത്തി.
തന്റെ രാജ്യത്തെ പണയപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനായുള്ള ഈ
യാത്രയിൽ ആ രാജവംശത്തിന്റെ കുലദേവതയുടെ സിം
ഹാസനംതന്നെ എതുപക്ഷത്തേക്കു പറ്റിയ കാഴ്ചദ്ര
വ്യം എന്നു തീരുമാനിച്ചു് ആ ബുദ്ധിമാൻ അതി കമനീ
യമായ ഒരു "സുവർണ്ണകമല"ത്തെ തങ്കത്തിൽതന്നെ പ
ണികഴിപ്പിച്ചു് ൻസൻ-ന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തിൽ
തിരുവനന്തപുരത്തിനു യാത്രയായി.

തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയ രാജപ്രതിനിധി ദളവാ
യുമായിക്കണ്ടു് ഒട്ടസമയം ന്യായവാദങ്ങൾ ചെയ്തു എങ്കി
ലും ആ ദുർമ്മോഹി ആലങ്ങാട്ടേയ്ക്കു നാമമാത്രമായ ഒരട്ട
ത്തുണെങ്കിലും നൽകുന്നതിനു വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പി
ച്ചു. അതിനാൽ മഹാരാജാവുമായി കാണണമെന്നും
തനിക്കു് ആ തിരുസന്നിധിയിൽ അവസാനമായി സങ്കട
മുണർത്തിച്ചിട്ടു തിരിച്ചു പോകണമെന്നും മാത്തു ദളവായേ
അറിയിച്ചു. മഹാരാജാവുമായി അഭിമുഖ സന്ദർശനം
നൽകുവാൻ ദളവാ ആദ്യം വിസമ്മതിച്ചു എങ്കിലും
പ്രതിഷേധങ്ങളൊന്നും മാത്തുവിനോടു നേടുകയില്ലെന്നു
മനസ്സിലാക്കുകയാൽ വൈമനസ്യത്തോടെ എങ്കിലും ദള
വാ സന്ദർശനത്തിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു.

നിശ്ചിതസമയം കാത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവു്
സിംഹാസനത്തിൽ എഴുന്നള്ളി ഇരുന്നു് ഔദ്യോഗിക
മായി തന്നെ ആലങ്ങാട്ടെ പ്രതിനിധിയെ സ്വീകരിച്ചു.

മാത്തു ഭയഭക്ത്യാദരങ്ങളോടുകൂടി തിരുമുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചു കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന സുവർണ്ണകമലത്തെ തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം താണതൊഴുതു വാങ്ങി നിന്നു. തന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ആ മനോഹര പുഷ്പത്തെ തിരുമനസ്സിൽനിന്നും തന്നെ എടുത്തു സകൗതുകം വീക്ഷിച്ചു. ബുദ്ധിമാനായ ആ തിരുമേനിക്കു് ആ കാഴ്ചദ്രവ്യത്തിന്റെ അനന്തരം ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലായി.

"അതുലങ്ങാട്ടെ സംഭാവന നമുക്കു വളരെ സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നു എന്നു് അവിടെ അറിയിക്കണം. (തന്നത്താൻ എന്നവണ്ണം) സാക്ഷാൽ പത്മദളങ്ങളം തന്നെ ഓരോന്നും. പണി അതിവിശേഷമായിരിക്കുന്നു. (മാത്തുവിനോടായിട്ടു്) പക്ഷെ പത്മം ശൂന്യമായിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ പത്മനാഭസ്വാമി പരിഭ്രമിക്കുമോ എന്നാണു് നാം സംശയിക്കുന്നതു്."

കല്പിച്ചതു ശരിയാണു്. എന്നാൽ പീഠം മാത്രം മതിയെന്നും അതിൽ ദേവീസാന്നിദ്ധ്യം താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നും തിരുമനസ്സിലെ ദളവാ ശാഠ്യംപിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് അടിയൻ ഇതുമാത്രം തിരുമുൽകാഴ്ച വയ്ക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിതനായതു്. കല്പിച്ചതിരുവുള്ളമുണ്ടായാൽ....." ആ നയകോവിദൻ ഉത്തരിച്ചു.

മഹാരാജാവു് ദളവായുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു് "അതു മൗഢ്യമായി പോയില്ലേ സുബ്ബയ്യൻ. ശ്രീപത്മനാഭന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ദേവീസമനിതമല്ലാത്ത പത്മം സ്വാമിക്കു ഹിതകരമായിരിക്കുമോ"?

"അടിയൻ അതുസംബന്ധിച്ച് ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല" പരിഭ്രമചിത്തനായ ആ അല്പപ്രജ്ഞൻ അറിയിച്ചു. മഹാരാജാവ് അത്യഗാധമായ വിധത്തിൽ സുബുദ്ധിയുടേയും മാത്തുവിന്റേയും മാറി മാറി നോക്കുക മാത്രം ചെയ്തു.

മഹാരാജാവ് മാത്തുവിനോടായിട്ട് "പിന്നെ മാത്തുവിനു് എന്താണു് ഇവിടെ അറിയിപ്പാനുള്ളതു്. കാര്യങ്ങളെല്ലാം ദളവാ പറഞ്ഞില്ലേ?"

"ചിലതെല്ലാംപറഞ്ഞു. പ്രബലനായ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു് അടിയന്റെയോ, അടിയന്റെ തിരുമേനിയുടേയോ അഭിപ്രായമോ സമ്മതമോ ക്രടാതെ തന്നെ നിവർത്തിക്കത്തക്ക ഒരു കാര്യമാണിതു്. തമ്പുരാന്റെ നാമമാത്രമായ സമ്മതമെങ്കിലും വേണമെന്നു തിരുമനസ്സിൽ നിന്നും അഭിലഷിക്കുന്നതു തന്നെ ഒരു അനുഗ്രഹമായി മാത്രമാണു് തിരുമേനിയും അടിയനും കരുതുന്നതു്.

"എന്നാൽ ദളവാ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു് എല്ലാം നടത്തുന്നതിലേക്ക മാത്തു അദ്ദേഹത്തെ സമ്മതിപ്പിക്കണം."

"ദളവായുടെ അഭിപ്രായം തിരുമനസ്സിലേക്കും സമ്മതമെങ്കിൽ അടിയൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ വിടകൊണ്ടുകൊള്ളാം. പക്ഷെ".....

"പക്ഷെ.....എന്താണു്?"

"ദളവായുടെ അഗ്രഹാനുസരണം ആലങ്ങാട്ടേ സിംഹാസനം മാത്രം തിരുമനസ്സിലേക്കു തിരുമുൽക്കാഴ്ച വച്ചാൽ മതിയായിരിക്കുമെന്നു സംശയിച്ചാണു് അടിയൻ ആലങ്ങാട്ടേ ഭദ്രദേവതാസനമായ സുവർണ്ണകമലവും അതോടുകൂടിത്തന്നെ ആലങ്ങാട്ടേ സിംഹാസനവും

തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചതു്. പക്ഷെ കമലാസനം കൊണ്ടു മാത്രം തിരുമേനിയും തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ലെന്നു അടിയനു മനസ്സിലായി."

മഹാരാജാവു ഒന്നു മന്ദസ്മിതം ചെയ്തു. "കൊള്ളാം ശ്രീ(ഭഗവ)തിയെ ക്രൂടി മാത്തു ഇങ്ങോട്ടംപ്പിച്ചേക്കണം. ഭഗവാൻ ഇവിടെ തന്നെയല്ലെ അനന്തശയനം ചെയ്യുന്നതു്. ഭഗവതിയും അടുത്തുണ്ടായിരിക്കട്ടെ."

"തിരുമേനീ മങ്ങാട്ടുസ്വരൂപം ഒരു ബ്രാഹ്മണരാജകുടുംബമാണു്. സാക്ഷാൽ ശ്രീപരശുരാമൻ കേരളത്തിൽ അവരോധിച്ച ബ്രാഹ്മണപതികളിൽ ഒരുവനാണദ്ദേഹം. ആ പുരാതനവംശത്തിന്റെ ഇപ്രശ്നരഭത്തമായ അധികാരാവകാശങ്ങളെ അവിടേക്കു സമർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനു തിരുമേനി വിസമ്മതിക്കുന്നില്ല. കാലഗതി അതാവശ്യമാണെന്നതന്നെ ആ തിരുമേനിയെ ഉപദേശിക്കുന്നു. സിംഹപരാക്രമനായിരുന്ന അവിടത്തെ മാതുലൻപോലും കീഴടങ്ങിയ രാജാക്കന്മാർക്കു പലർക്കും അടുത്തുൺ കൊടുത്തു അവരുടേയും അനന്തരപരമ്പരകളുടെയും ശാപത്തിനു വഴികൊടുക്കാതെ തന്നെ രാജ്യം സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. ധാർമ്മികപ്പെരുമാളെന്നു ഭാരതമൊട്ടുക്കല്ല പരദേശങ്ങളിൽ പോലും വിഖ്യാതി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള തിരുമനസ്സിലെ പ്രപിതാമഹന്മാർ എന്റെ തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തേയും പ്രജകളേയും സമർപ്പിച്ച അഭയമപേക്ഷിക്കുമ്പോഠം ആ തിരുമേനിക്കും അവിടത്തെ സന്തതികഠംക്കും നിത്യതക്കുള്ള വക പോലും അടുത്തുണ്ണായി കൊടുക്കുകയില്ല എന്നു പറയത്തക്ക ധർമ്മരാഹിത്യം തിരുമനസ്സിലേയുള്ളൂ എന്നാണു് അടിയന്റെ

ബോദ്ധ്യം. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഭളവാ അടുത്തുൺ നഠംകുന്നതിൽ ബദ്ധവിരോധിയാണെന്നു കണ്ടിട്ടും തിരുമുമ്പിൽ സങ്കടമുണർത്തിക്കാമെന്നു അടിയൻ നിനവുകൊണ്ടതു്. ബ്രാഹ്മണശാപത്തോടുക്രൂടിയുള്ള രാജ്യം ശ്രീ ഭഗവതീശൂന്യമായ ആ സിംഹാസനത്തോടു തുല്യമാണു്. അതു മാത്രമാണു് അവിടത്തേക്കും വേണ്ടതെങ്കിൽ അടിയന്റെ ദൗത്യം അവസാനിച്ചു. വിടകൊള്ളുവാൻ കല്പനയുണ്ടായാൽ മാത്രം മതി"

മാന്ത്രവിന്റെ വാചാലതയോടുക്രൂടിയ പ്രസംഗം തിരുമനസ്സിൽനിന്നും സശ്രദ്ധം കേട്ടു.

"ആലങ്ങാട്ടുകാർ സാമൂതിരിയെ ആശ്രയിക്കുവാനും ഇങ്ങോട്ടു തന്നെ ഒരു യുദ്ധയാത്ര ആരംഭിക്കുവാനും ആലോചനയുണ്ടായിരുന്നതായി ഇവിടെ സൂക്ഷ്മമായ അറിവു കിട്ടിയതുകൊണ്ടാണു് അല്പം നിർദ്ദയമായ വിധത്തിൽ പെരുമാറുന്നതിനു ഭളവാ പ്രേരിതനായതു്"

"സിംഹാസനം മാർദ്ദവരഹിതമെങ്കിലും- മകുടം ഭാരമുള്ളവയെങ്കിലും അവ രണ്ടും ഏതു കാമ്യങ്ങളായ സാധനങ്ങളാണെന്നു അവിടത്തേയ്ക്കു മറിയാമല്ലോ. നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ തന്റെ പൂർവികന്മാരുടെ പരശുരാമഭക്തമായ, രാജ്യത്തെ പരാധീനപ്പെടുത്താതെ കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു എന്റെ തമ്പുരാൻ ആഗ്രഹിച്ചു എന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണു്. പക്ഷെ ആലങ്ങാടു പോലുള്ള ഒരു ചെറിയ രാജ്യം തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി കോഴിക്കോടു എന്നീ മൂന്നു പ്രബലരാജാക്കന്മാരുടെയിടയിൽ സ്വതന്ത്രമായി കഴിയുന്നതിനു ശക്തമാകയില്ല എന്നും

ങ്കന്നല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു ശത്രുവിനു എന്റെ തമ്പുരാന്റെ സിംഹാസനം ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ സ്വാധീനപ്പെടുമെന്നും തിരുമനസിലേക്കു ഇപ്പോഴും ദബോദ്ധ്യമായി. അതിനാൽ ശത്രുക്കളിൽ ഉത്തമനായ ഒരാൾക്കു തന്നെ അടി പണിയാമെന്നു തിരുമേനി ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചതു കൊണ്ടാണു് അടിയനെ ഇങ്ങോട്ടു യാത്രയാക്കിയതു്"

തരകന്റെ വാദമുഖങ്ങളും തിരുമുഖത്തിൽ ഒരു മന്ദസ്മേരത്തെ ഉദിപ്പിച്ചു. "കേളളാം ആലങ്ങാട്ടു സിംഹാസനം ലഭിച്ചതിനേക്കാൾ മാഞ്ഞൂവിനെപ്പോലെ രാജഭക്തനായ ഒരു പ്രജാരത്നത്തെ ലഭിച്ചതിൽ നമുക്കു ക്രുതാർത്ഥതയുണ്ടു്. അതിനാൽ നമ്മുടെ സുറിയാനി പ്രജകളിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനികനായ മാഞ്ഞൂവിനെ നാം ഇന്നു മുതൽ മാഞ്ഞൂത്തരകൻ മുതലാളിയായി ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു". മഹാരാജാവിന്റെ അധരപുടങ്ങളിൽ നിന്നും ഈ വാക്കുകൾ പുറപ്പെട്ട മാത്രയിൽ തന്നെ അന്തേവാസികളായ സേവകവർഗ്ഗം "മാഞ്ഞൂത്തരകൻ മുതലാളി മാഞ്ഞൂത്തരകൻ മുതലാളി" എന്നു നിയമാനുസരണം മൂന്നാവർത്തി പ്രതിഘോഷിച്ചു. തരകൻ ഈ സമയം തൊഴുകൈകളോടുക്രൂടി നമ്രമുഖനായി നിന്നു് തന്റെ മുമ്പിൽ പരിലസിക്കുന്ന ആ രാജസപ്രഭാവത്തെ ആനന്ദപൂർവ്വമായി ആരാധിക്കുകയായിരുന്നു. തനിക്കു സുപരിചിതമായിരുന്ന ആ രാജസന്നിധിയും ഇപ്പോൾ താൻ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആ രാജസന്നിധിയും തമ്മിൽ എത്രമാത്രം അന്തരമുണ്ടെന്നു് ആ ഭക്തപരവശൻ അപ്പോൾ സൂക്ഷ്മദർശനം ചെയ്തു. അശക്തവും പ്രഭാവശൂന്യവുമായ ഒരു സ്ഥാനത്തു് താൻ ഇതഃപര്യന്തം നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന പ്ര

ജാധമ്മത്തെ ഈ വിധം തന്റെ ഹൃദയംഗമമായ സേവനത്തിനു സർവ്വഥാ യോഗ്യമായ ഒരു ദിവ്യസ്ഥാനത്തു് മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ദൈവഗത്യാ സംഗതിയായതിൽ അയാൾ സർവ്വാത്മനാ സന്തോഷം അഭിനന്ദിച്ചു. തന്റെ കീർത്തി പ്രവാഹത്തിനു മതിവരുവോളം നീന്തിത്തുടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ മഹാരാജാവു് വീണ്ടും ഇങ്ങിനെ തിരുവുള്ളം കൊണ്ടു "നമുക്കു തരകനോടും തരകന്റെ സമുദായത്തോടുമുള്ള പ്രീതിക്കു ഒരു ലക്ഷ്യമായി ഈ വീരശൃംഖലയേ നാം തന്നെ തരകന്റെ ഭുജത്തിൽ അണിയിക്കുന്നതാണു്. അതു രാജഭക്തരായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളേയും തരകനേയും നമ്മോടും നമ്മുടെ രാജവംശത്തോടും കൂടുതൽ ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു വലയമായി നാം കരുതുന്നു."

മഹാരാജാവിനാൽതന്നെ വീരശൃംഖല അണിയിക്കപ്പെട്ട മാത്രയിൽ ആ പ്രജാരത്നം കീർത്തിഭാരത്തേയും കൃതജ്ഞതാതിരേകത്തേയും താങ്ങുന്നതിനു ശക്തനല്ലാതെ ആ തിരുസന്നിധിയിൽതന്നെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു വീണുപോയി. ആ ഭക്തവത്സലൻ തരകനെ എഴുനേൽപിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു "സുവർണ്ണകമലത്തിലെ ദേവി സിംഹാസനത്തോടുകൂടിതന്നെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോരുമെന്നു നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. മറ്റു സംഗതികളെല്ലാം തരകന്റെ ഹിതാനുസരണം നടക്കുന്നതായിരിക്കും."

ധാർമ്മികപ്പെരുമാളായ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കൃപാപ്രളയത്തിൽ മുങ്ങിക്കുഴങ്ങിയ തരകൻ കൃതജ്ഞതാപാരവശ്യത്താൽ ശ്വാസംമുട്ടി മൂർദ്ധിയടയുമോ എന്നു ശ

കിച്ചും ആനന്ദപാർവശ്യത്താൽ ഒന്നുമുണർത്തിക്കുന്നതിന ശക്തനല്ലാതെയും അങ്ങിനെ നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ അവിടന്നു വീണ്ടും ഇങ്ങനെ തിരുവാ പൊഴിഞ്ഞു.

"തരകന്റെ സുഖപ്രദമായ യാത്രക്കു വേണ്ട ഒരു ക്കങ്ങളും ദളവാ ചെയ്യുന്നതാണു്. സൗകര്യമുള്ളപ്പോ ഴെല്ലാം ഇനിയും കാണുന്നതു സന്തോഷമാണ്."

ആ ഭക്തശിരോമണി ആനന്ദസംഭ്രാന്തിയിൽനിന്നും വിമുക്തനാകുന്നതിനു മുമ്പിൽ മഹാരാജാവു് അവിടെനിന്നും പിൻതിരിഞ്ഞു. ആ തൃപ്പാദപത്മങ്ങളെ നോക്കിനോക്കി തരകൻ ഹൃദയംഗമമായി വീണ്ടും നമസ്കരിക്ക മാത്രം ചെയ്തു.

ആലങ്ങാട്ടു തിരിച്ചെത്തി സന്തോഷവർത്തമാനമറിയിച്ച തരകൻ പിന്നീടു് മഹാരാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കുന്നതിനായി തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയപ്പോൾ അതിമോഹനമായ ഒരു ഭഗവതീവിഗ്രഹം തനിത്തങ്കത്തിൽ പണിയിച്ചു് തിരുമുൽക്കാഴ്ചവച്ചതായും പത്മാരൂഢയായ ആ ഭഗവതിയെ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു് നാട്ടുനീങ്ങുന്നതുവരെ തന്റെ സ്വകാര്യ അറയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു പൂജിച്ചുവന്നതായും കേൾവിയുണ്ടു്. മറ്റു പല അമൂല്യ സമ്പത്തുകൾ അജ്ഞാതമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി അന്തർധാനം ചെയ്ത കാലത്തു ഈ ദേവീവിഗ്രഹവും സുവർണ്ണകമലവും രാജധാനിയിലോ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിലോ അവശേഷിച്ചു എന്നനുമാനിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല.

മാത്തുതരകൻ പിൽക്കാലം തന്റെ ജീവനും ധനവും തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിനും രാജകുടുംബത്തിനും

വേണ്ടി ബലീകഴിച്ചതും രാജ്യത്തെയും രാജസ്ഥാനത്തെയും പല സന്ദർഭങ്ങളിൽ അനിവാര്യങ്ങളായിരുന്ന നിരവധി അത്യാഹിതങ്ങളിൽനിന്നു വിമോചിപ്പിച്ചതും, രാജരത്നമായിരുന്ന രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലശേഷം അവിടത്തെ പ്രധാന അവലംബമായിരുന്ന കേശവപിള്ളയേയും മാഞ്ഞുത്തരകനേയും കഷ്ടകാലം ബാധിച്ചതും അശക്തനായിരുന്ന ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ദുർബല്യത്തിന്റെ തണൽപറ്റി സ്വാർത്ഥലോലുപനും, ദുഷ്ടനും, പ്രതികാരേച്ഛയുമായിരുന്ന വേലുത്തമ്പിദളവായുടെ നിഷ്ഠൂരഭരണത്തിൽ ആ മഹാപുരുഷന്റെ രാജസേവനത്തിനു് പൈശാചികമായ പ്രതിഫലം ലഭിച്ചതും മറ്റും "മാഞ്ഞുത്തരകൻ" എന്ന ആഖ്യായികയിൽ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുന്നതാകയാൽ ആ വക സംഗതികളെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ ഇവിടെ പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ശുഭം.

ಎ-೨೬೦೦೦೦
ಲಿ-೨೬೦೦೦-೦೧೮

240398

തച്ചിൽതരകന്റെ

സുവർണ്ണകമലം:

ജോൺ പീറ്റർ തോട്ടം

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org